

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

SUPREMUL LEGĂMÎNT

ecourile sărbătorii celei de-a 45-a aniversări a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antimperialistă, manifestările prilejului de acest glorios moment aniversar și, în cele din urmă, cuvântarea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la adunarea solemnă, cunoscută ca revereberație de inimă și constatăminte pe care o produce întotdeauna marile bilanțuri ale luptei și muncii, marile realizări prin care poporul își infățișează propriul sau destin.

Sărbătorirea actului eroic de la 23 August 1944 și a tot ce a constituit și constituie el în istoria nouă a patriei, pe calea devenirii socialiste, a avut loc în atmosfera de puternică emulație și eferescență creatoare în care se desfășoară dezbaterile ample în întregul partid și de către întregul popor, a prevederilor Programului-Directivă și Tezele pentru Congresul al XIV-lea al partidului. Într-o asemenea atmosferă și pe un asemenea fundal, sub arcu de timp al celor mai rodnice și mai curajoase prefaceri revoluționare, istoria construcției socialiste ale cărei temelii au fost puse în urmă cu patruzeci și cinci de ani și care, odată cu Congresul al IX-lea, au cunoscut o adevărată consacrare de spirit și energie vastă, națională, se arată măreț și trianț, în plină desăvârșire a rosturilor și adevăratelor ei fundamentale. Se poate spune, fără teamă de a greși, sublinia secretarul general al partidului, că revoluția din 23 August 1944 a reprezentat un act de înaltă înțelegere a națiunii române, o strălucită afirmare a hotărârii forțelor patriotice naționale de a înalța definitiv dominația străină, de a apăra independența și integritatea patriei, de a asigura eliberarea deplină a întregului teritoriu al României și creșterea la faurirea noii arhitecturii sociale, în care poporul să fie pe deplin stăpîn pe destine sale.

Pe traiectul celor patruzeci și cinci de ani, în acel consens fundamental de idei, convingeri și fapte patriotice, revoluționare, luminează sigur și intens partidul nostru comunist, forța vitală, călăuzitoare, a noului destin. Într-un congres al IX-lea și apropiatul eveniment, Congresul al XIV-lea, se află un timp al celor mai profunde și revelatoare schimbări produse în om și ne raportăm la ea, în condiția materială și spirituală a existenței, în tot ceea ce înseamnă progres multilateral și civilizație socialistă. Explicația este aceea a încredințării cîrmurilor destinelor naționale, marilor eroi ai patriei prin gîndirea și acțiunea căruia România a cunoscut și cunoaște proporțiile și armonia unei dezvoltări ample

și necontenite, în toate domeniile și sectoarele de activitate. Unitatea în jurul partidului, al secretarului său general, a devenit un factor esențial de planul constituției politice și sociale iar partidul se definește în centrul vital al intereselor naționale.

Viața a demonstrat că numai în strînsă legătură cu clasa muncitoare, cu țărînimii, intelectualitatea, cu toți oamenii muncii fără deosebire de naționalitate, cu întregul popor (înmănășat de măzulițele de realizare a unei lumi a echității și dreptății sociale, se poate face cu succes senza orînduire, subtilă tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pe temelii unei asemenea realități și într-o asemenea largă și etalonată viziune, alături de raportul concepțiilor, al ideilor, cit și sub acela al fapturilor practice, înzestrată cu viziunea creatorilor materiale și spirituale în toate sferele existenței, România socialistă și România anilor 2000 au în Programul-Directivă și în Tezele pentru cel de al XIV-lea Congres o platformă sigură a înaintării pe calea progresului, a dezvoltării neîntrerupte și cu un impact deosebit în lumea propriilor cetățeni și disponibilitate. Din tovarășul de raze al aceleiași puternice și revelatoare unități în jurul partidului, al secretarului său general, izvorăsc sentimentele și certitudinile cu care privim și abordăm viitorul, avînd ca argumente limpez și edificatoare realitățile unei opere vii și durabile, accesibile construcției deplină acum, cîtoricivă Nicolae Ceaușescu. Într-o asemenea perspectivă și pentru un asemenea secol amplu și cuprinzător al istoriei noastre și asumate, ca unul din adevăratii ei expresii în cel mai înalt grad, hotărîrea de a propune ca la cel de al XIV-lea Congres tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în funcția supremă de secretar general al partidului are însemnătatea și rezonanța unui act de voință națională. Fapt de constatăm politică și patriotică prin expresia căruia ne ilustrăm în lumina propriei noastre identități și avem certe dimensiunile prezentului și viitorului. Să facem legămînt, tovarăș Nicolae Ceaușescu — la a 45-a aniversare a victoriei revoluției de eliberare socială și națională, să vom acționa cu toată puterea pentru a asigura națiunii noastre — care de peste douăzeci și cinci de ani se află pe aceste meleaguri — un loc demn, liber, de bunăstare și fericire în rîndul națiunilor libere ale lumii, în comunism!

Intre semnificațiile de mare valoare ale acestui suprem legămînt, ideea de unitate are forța însăși a angajării, a răspunderii, a abnegației și a dăruirii exemplare.

Luceafărul

Bogdan Stăniș, „Flori”

PROFIL

Fragmente dintr-un „cintec eroic”

desi în două volume ce însumează peste 1.600 de pagini, cartea lui Radu Theodoru (Strămoșii, 1988) este scrisă cu o mare economie de mijloace. Textele sunt de întindere diferită, oscilînd de la năvăl, povestire, la micro-roman, subiectele fiind ocupate în stăruie lor de viață, cu spații albe în care este activată informația culturală și imaginația receptorului. Stilul este alert, cu descrieri ce vizualizează cadrul, personajele, acțiunile, esecuri și speranțe: mesajul este (ținut în schimb) de excelente fragmente esențiale; alternația reverii legendare cu tonul reportajesc, scenariul cinematografic realist cu ficțiunea de cavalierism adolescentin, învîlburile seducătoare și postura moralizatoare. Atenuînd simțitor mirajul aventurii din celelalte romane, Radu Theodoru reușește în Strămoșii să-l intensifice în componentele lui simbolice. Aici nu mai este vorba de o evoluție spectaculoasă pe scena epicii, ci, dimpotrivă, de avaturluie istoriei care își caută gesturile exemplare pe scena sufletească a răspunderii ei furtive. De aceea, nu primează etalonul imaginarului narativ nici siguranța anecdoticului imprevizibil, imageria înfrîntă doar ca adjuvanți în intuitivizarea unei lecții de înțelegere la care te simți participant. Ca într-o cabină de montaj, autorul reține figurile, gesturile și situațiile statutare. Este o panoramă a istoriei românilor pînă la jumătatea secolului trecut. Unghiul este al contemporanului care poate să se identifice cu vremuri de mult trecut.

Vasile Macovicuic

Continuare în pag. a 6-a

IDEI INNOITOARE, EROI INFĂPTUITORI

IN PAGINA A 3-A

EMINESCIANA

CADRUL NATURAL

despre natură și ipostazele sale în opera lui Eminescu s-a scris atât de mult, încît este aproape că nu există monografie, eseu ori studiu care într-o manieră sau alta să nu se raporteze la ea. Mai ales ca temă, motiv, arhetip, orocum de sine stătător. Evident, nimeni nu poate nega legitimitatea acestui punct de vedere, dar elementele naturale au în imaginarul eminescian și alte valențe. G. Călinescu a scris pagini excepționale despre „cadrul fizic” în multiplele lui aspecte și funcții (germinția, ecologia sălbatică, flora, fauna etc.), discind și punind sub lupă fiecare componentă. Metoda este a unui fenomenologic care obține rezultate strălucite pe fragmente cu riscul, inevitabil, de a pierde uneori din vedere ansamblul și modificările pe care „sintaxa” contextului le aduce semnificațiilor parțiale. Dar nici o metodă nu este infailibilă și orice critic este nevoit să apeleze la unele simplificări sau, dimpotrivă, generalizări impuse de rigorile demonstratelor. În ce mă privește, constrîns de realitatea textelor, mă voi referi mai ales la natura ca mediu, cadrul atmosferic, unde componentele întregii relații și raporturi specifice, ori sint încorporate în structuri mai ample.

Una dintre cele mai importante forme și de-

potrivă funcții este aceea a naturii-adăpost care ascunde și apără de priviri indiscrete cuplul de îndrăgostiți sau solitudinea poetului. Cadrul, pădurea, cîmpul necorescînd înclinările amoroase și scenele galante ca în Dorința: „Vino-n cîndru la izvorul / Care tremură pe prund / Unde prispă cea de brazde / Crengi plecate o ascund”. Rolta de copaci, „prispă cea de ramuri”, crengile plecate, „umbră-adîncă de păduri”, chiar și luminisul sint refugii ale îndrăgostiților sau îndrăgostitului și locuri erotizate, ce cheamă și îndeamnă la dragoste.

Arborele afrodisiac prin excelență este teiul ale cărui flori cad la pămînt ca o mînsare înmiresmată și deasă, ascunzîndu-și pulsative erotice a naturii: „Dar prin cîndru ea pătrunde / Lîngă teiul vechi și sfînt / Cu cur flori pin-pin pămînt / Un izvor vrăjît ascunde”.

Tot florile de tei, ca în paradisul vîrstei de aur, se revarsă electrizate parcă de un fior senzual peste perechea îmbrățișată: „Pe genunchii mei șede-a-vel, / Vom fi singuri-singuri”. Iar în păr înfiorate / Or să-ți cadă flori de tei.”

Paul Dugneanu

Continuare în pag. a 2-a

PROGRAMUL-DIRECTIVĂ ȘI TEZELE PENTRU CONGRESUL AL XIV-LEA AL P.C.R. — REPERE ALE CONSTRUCȚIEI DE CONȘTIINȚĂ

Știință și literatură

discuțiile asupra raportului dintre artă și știință, stimulate acum și de Tezele pentru Congresul al XIV-lea, trebuie să pornească de la confruntarea textului literar cu cel matematic, desigur literatura nu este singura artă, iar includerea matematicii în clasa științelor propriu-zise este pusă uneori sub semnul întrebării. În ceea ce ne privește, nu ne îndoiem nici că matematica este o știință, nici că literatura implică, în esență ei, atribuțiile fundamentale ale esteticii, ale artei în sine. Nu ne vom întreba aici cit de legitimă este folosirea noțiunii de „text” cu referire la alte arte (muzică, arhitectură, pictură etc.), cu toate că despre așa-zisele „limbaje” ale operelor artistice non-literare nu se poate vorbi decît metaforic, atîta timp cît nu poate fi evidențiată, în aceste „limbaje”, o dublă articulare. Vom spune însă că discuția nu trebuie limitată la o analiză comparativă a structurilor textuale, criete de interesant ar fi această analiză, și că prezenta abordare sintactice și semantice poate îngădui vecinătatea unor „impure” interogații pragmatice. Dar — ca în orice domeniu al culturii — înainte de a ne formula propriile întrebări, sistem confrunții cu o mulțime de răspunsuri deja elaborate. Ne vom opri la unul dintre acestea: „Știința este utilă și arta este gratuită”. Nu avem obiecțiuni în privința primei părți-a acestei coniecții propoziționale. Chiar dacă „știința nu poate dovedi dacă ceva merită sau nu să fie cunoscut” (Fr. Tenbruck), este evident că informațiile pe care ni le furnizează pot fi utilizate. Surprinzătoare sînt însă acoriile unor mai vechi

Mihai Niculescu

Continuare în pag. a 7-a

Lumină de vară

Zluc mare de vară se revarsă sub cerul lăptos. Masina urcă, se inscrie în curbe și, semn bun, nu dă nici un semn de oboseală. Se pare că-i place urcușul, drumul spre coline. Privesc din aproape-n-depart, privesc cu atenție și plăcere, mai ales că vin aici pe aceste locuri, pentru prima oară. Coline de țară, coline de păduri, terenuri agricole și, peste tot, oaseni la treburile verii. Unghia se-nțorse finul coit cu o zi înainte, în altă parte se văd cum rămîn în urma coasilor brazdele de fin septembrie.

De aici, încep Ghelaru cu aștele sale Alun, Buniat, Govădina, Plop, Polenta, Voinil, Ruda și Vedu Dobrii, mă avertizează directorul Centului de liberărie Deva, Petrișor Ciocobea. Sate cu nume frumos, cu nume de cîntec și de poem. Trăiesc clipe mari și fericite, mă bucur că pun piciorul pe aceste locuri și mai ales

Neculai Chirica

MĂRTURIE

E drept să cinți a patriei mîrie cînd patria e însăși viața ta — e ca și cînd te-ai deslega de fire și-nori în tine tie și-ai cînta Păstrare a nemuririi în adîncuri și trebuie din ea să te aduni suind cu veacurile la obîncuri cărările ce vin dinspre străbuni.

E drept să cinți lumina țării tale cînd soara ei e însăși vînto ta — e ca și cînd te-ai înălța pe o cale pe care gîndul se preface-n sloa. Te-ndeamnă Decebalii și Traianii

Neculai Chirica

SCRISORI COLEGALE

Teoria stabilității

jovial și blînd, de noi bănuia că-ar fi încercat de vreo patimă sau ros de-o grijă exact, aproape pedant în-țit devine emevant, cu tabieturile sale, gazetar și apăsător în ale agriculturii — asociere mai rar întîlnită, de îndată ce la un chestionar a răspuns senin la: „profesia?” — „inginer agronom, iar la: „locul de muncă?” — „la fel de senin — „Știința literaturii”, Ștefan Doroșan îl umplea pe mulți dintre cei cunoscuți — doar — pe dinafară, făcînd să-i apară acum — era să zice abia acum, pentru că eu știu de cîți ani scrie și tot scrie la acest roman — o carte, „Ascensiunea”, iar Editura care l-a dat drumul în lume se numește „Emineescu”. De-și veți citi, ochul vă va fi furat de jurel multiplicat ca în cîmburile cu care jucam în copilărie sotonul (nici o aluzie la Cortazar) al unor narațiuni, spun narațiuni pentru că romanul este fragmentat cu bună știință, rapide, flegmatice, nonșalante, mizînd pe cooperarea cu cititorul pe care îl la naratorul — un anume Ștefan D., gazetar — Dar, să nu credeți că întregul este-o încrenă lungă între cititor și narator, narator și autor, sau între toți aceștia și scriu. Nu! Nici pe departe. Eu am fost tentat — și mai sînt și-acum — de a citi acest roman în registrul ironic. E-adevăr, acest registru nu este local mai evident. Poate din pricina micii sperieturi a debutantului de a nu fi considerat leopoclast lînd pres în răspăr multe dintre săbaloanele contemporane ale „vieții la țară”. De-o fi așa sau o fi numai o adevărată viziune epicului la viziunea naratorului care, cum spunem, este „redactor” la o gazetă, conțază mai puțin. (Cred că romanul va fi citit în mai multe feluri, ceea ce nu-i deloc un lucru rău.) Importantă-i lătură sigură a frazei, a narațiunilor, știința autorului de a conduce personaje și întimplări, spații și vremuri, de a se mișca dezinvolat într-un mediu plin de capene.

Constantin Stan

TÎNĂR ÎN AGORA

Prezența mării

de cîțiva ani încace pornesc spre Marea marilor noastre vacanțe cu horticurile fermă de a vedea „2 Mai”, și de fiecare dată vreun eveniment mai mare sau mai mărunț mă oprește din drum într-una din stațiunile înșirate în lungul lîmurei. Anul acesta însă am plecat spre replica valabilă a „Przeje de panjen” îmblăiat de lanurile profunde de floarea-soarelui ce astereau fundal pelsajelor cretoase ale lui Iser și descrierilor Călei Serghi. Din Mangalia, ea însăși o ultimă boabă în șiragul de coral al stațiunilor Mării Negre, denumirile localităților Limanu și Vama Veche, anunță apropierea graniței cu Bulgaria: între ele, 2 Mai, unde se poate ajunge, după gustul fiecăruia, ori pe podul recent construit peste ghiol, pe o șosea lungă de numai doi kilometri, ori prin Limanu, cale de 15 kilometri.

Constantin Stan

Incă de la început, locul se definește ca un punct de întîlnire al contrastelor. Neluind parca n-am înțeles mai sigur respectiva legea centrării ce se atrag și contopesc, într-un colaj de un farmec incredibil. Pe gîta betonată a șoselei bocănesc cuminți copitele măgărușilor pe care, oricît mă-și îmboldit literatura și fol-

clorul, nu l-am putut crede altfel decît răbdător și patetic, deasupra lanurilor minuscule manichurate se înalță, surprinzătoare ca niște berze în catoame, macaralele portului Mangalia, strada principală se termină supraaerist cu o carenă de vas ancorat la nici o doză înălțare de băț, și niciodată nu poți ști dacă pandantivul încolbit la gîtul unei femei de pe plajă e o imitație reușită sau o bijuterie autentică.

Constante ale locurilor sînt mai degrabă absentele: absența hotelurilor, a barurilor, a restaurantelor („Dobrogeanu” nu-i decît o concesie), și atotputernică prezența mării suverane, a mîrosului de pește prăjit și a bărbilor de tot soiul (de pictori, de rezizori, de imitatori), ba chiar a bărbilor false. Mai este acest 2 Mai și un tărîm al întîlnirilor miraculoase, mereu ai senzația că ai zărit pe plajă, la cherhană sau aiurea, pe un scriitor, actor sau sculptor, și de cele mai multe ori senzația corespunde realității. În jurul incognito-urilor transparente

Miron Țic

Continuare în pag. a 7-a

La Mina Ghelari se munceste bine și cu folos, dar în aceeași măsură se gîndește, se iau măsuri pentru ziua ce vine. Aceste gînduri nu ramin numai la acest stadiu ci prin viață. Așa se face mereu și așa este și bine să se facă. Punerea în funcțiune a Izvoarelui nr. 3 și deschiderea zăcămintului Nord-Vest Ghelari sînt cele mai importante investiții care răspund la chemarea „Patriei, cit mai multă mîntuire”.

Ghelariul la vreme de vară, de înaltă lumină. Ghelariul la vreme de muncă, de gînd și de fapte, dar în același timp și la vreme de cîntec, joc și voie bună. Dincolo de comorile subpămîntice, aici se află și frumosele comuri sulitești, de tradiție și de obiceiuri, de pot și mai ales de dans pădurenesc. Aici, mai mult ca oriunde, portul și dansul pădurenesc sînt mai acasă ca în orice loc. Satul Ruda este cunoscut cu dansurile pe generații de multă vreme, fiecare generație de dansatori ține costume diferite, dar toate păstrează specificul locului, tradiția, toate fiind cusute cu gust pe măsura portului pădurenesc. Săptămîna cultural-educativă care a cuprins manifestările celei de a 17-a ediții a fost o sărbătoare a cîntecului și dansului, o ediție frumoasă și de tînuță. Și-au dat concursul renumi-

Monica N. Mărginean

Continuare în pag. a 6-a

TEI ÎN VOITOCARE, EROI ÎN FĂPTUITORI

EROISMUL OAMENILOR SIMPLI

In navelistica sa despre război, ca și în fragmentele din romane unde abordează tema, Marin Preda subordonează consecvent marea conflagrație factorului uman. Atunci când nu sint (nu par a fi) conștienți de locul și rolul lor în cursa acțiunii tactice de front, eroii acționează asimindu-și ordinul în virtutea unei discipline exterioare — dar, în fond, confruntându-se în interior cu ei înșiși, cu destinul lor ori cu voința lor de libertate. O misiune importantă, cum este aceea de a ține pe loc avioanele de bombardament germane care vor să atace București după 23 August 1944, stringe în jurul unei baterii de tunuri o grupă de militari cave, cu timpul (un timp scurt, de altfel), devine un grup de prieteni ce și povestesc unii altora viața, spun anecdote, își imprumută țigări, etc. Nuvela „Albastru zăre a morții” (cu acest titlu apare în colecția „Columna” a Editurii Militare, în 1983; în „Întâlnirea din păminturi” se numea „Zile din august”); după ea s-a făcut un film cu titlul „La porțile albastre ale orașului” surprinde momentul revoluției de la 23 August 1944 în apropierea Bucureștilor, mai bine zis a aeroportului german care domina Capitala. Momentul a fost descris și de Eugen Barbu în „Soseaua Nordului” — fiind, de altfel, unul dintre evenimentele cele mai fierbinți ale luptei anti-hitleriste a armatei și poporului român imediat după istorica declarație a întoarcerii armelor. La Marin Preda țese în evidență puternic factorul uman ca voință de luptă și de rezistență — într-adevădat, eroii acestei aprige bătălii parcă nu sint auzelei ca și titlul ca atare. Cu astă mai emoționantă este, însă, fapta lor incomparabilă, carecum, de nimbul anonimului, tinzând să se lăpășească în fluviul de fapte anonime care au dus la victoria. Și în acest sens, că și mulți ani mai târziu, sergentul Ionescu Dumitru, redevinut brutar, avea să povestească la un pahar de vin isprăvile lui de artilerist la anticăeriană, începând cu cele de la Ploiești și sfârșind cu cele de la Clujenii. El observă însă că nu era crezut și de aceea înveștă să povestească că lucruri pe care nu le văzuse cu ochii lui și nu le trăise direct, ci le auzise și el povestite de alții... Acest final al navelii mi se pare semnificativ: nu pentru că nu sint crezută narativă să povestească propriile lor acte de eroism — ci mai degrabă, dintr-un sentiment de sfială și de culpă, că în trecut, ori din dorința de a cuprinde cât mai multe fapte (povestii), de a lărgi lungul eroismului, de a participa prin poveste împreună cu alii autorii de poveste, de a nu lesi în evidență în detrimentul altora, etc. Marin Preda reușește (după ce a studiat îndelung „modelul”, a redactat, revizuit, revizuit, nu direct, gloriificând, evocând, etc. — ci pe ocolite, în negativ, oarecum. Este, în fond, un topos vechi, modelul „Sergentului” lui Vasile Alecsandri, care povestește atât de simplu ce s-a întâmplat la Plevna și cum a primit și decorația închin impresionantă și cu personal, și ca mentalitate, și ca stil, împied în acest refuz de a se autoglorifica respectiv pentru cămazarii de armă împreună cu care a mers spre victorie, sfiala pentru destinul propriu (a scăpat, totuși, o lege a măsării, în general, emoționantă prin ea însăși, ca lege, dar și prin simplitatea cu care o trăiește personajul).

La fel, Anton Modan din navela „Indrăzneala”, unde Marin Preda prezintă războiul intruc ca o întâmplare din viața unui personaj, a unei familii și a unui sat. Omul își vede liniștit de cîmpul lui, apoi pleacă împărat cu soarta războiului, revine în sat după 23 August, pleacă iarăși și ajunge pînă în Cehoslovacia, iarăși revine acasă unde-și reia ciclul existenței cosmice. Faptele lui de armă, într-adevădat remarcabile, rămîn la temelia victoriei mari prin participarea la care Anton Modan își cîștigă dreptul de a continua să fie țărăn respectat și împunind respectul la ei în sat. Va fi unul dintre promotorii noii societăți (a văzut, în București, mari mișcări de masă și în povestea prietenilor săi din sat ce a înțeles din asta, că lumea este în schimbare) — dar cu aceeași lege a măsurii va judeca și acțiunea. Marin Preda prezintă eroii revoluției și ai războiului cu simplitatea și firescul faptelor comune și ale oamenilor comuni; viziunea sa asupra lumii (nu este vorba de un mod de a vedea lumea, de o manieră, etc. — ci de o adevărată viziune) este cea a poporului însuși, emolia lecturii venind din aceea că cititorul se regăsește ca mentalitate, în ea, că surprinde viața ca viață — în care sentimentul datoriei, simțul istoric, eroismul, curajul, îndrăzneala sint firești, adică în firea tuturor, nu exagerate și acaparate oarecum de elveia anbie al apartinînd tuturor. Așa cum viziunea aparține, de fapt, tuturor.

Nicolae Georgescu

O LUME CARE DISPARE

Există momente în viața unui scriitor care îi marchează profund evoluția încă de la primele creații. Așa s-a întâmplat cu Horia Lovinescu, pentru care debutul cu piesa „Lumina de la Urmii” (1954) a constituit începutul carierei de dramaturg.

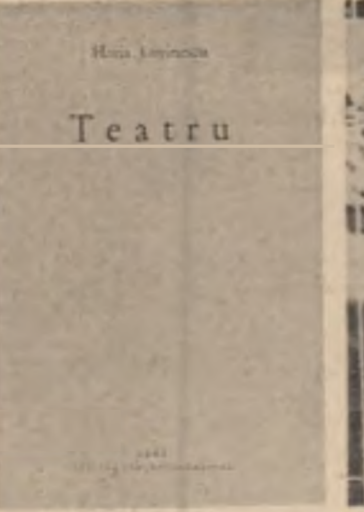
Spre deosebire de dramaturgia epocii, care exprima teză conflictuale și contradicțiile dintre clasele și categoriile sociale ce se confruntau în noile condiții social-istorice ale cuceririi puterii, mai ales în privința actului revoluționar de la 23 August 1944, piesele din această perioadă ale lui Horia Lovinescu realizează o dezbateră interesantă pe tema angajării eroilor de partea revoluției, de clarificare politică a conștiințelor în condițiile luptei cu ideologia burgheză. Privită din această perspectivă, „Citadela sfărîmată” (1955), confirmă și azi după mai bine de trei decenii, vocația autorului pentru viziunea de idei, în care dialogul sustinut și replicile cu o mare forță de sugestie conferă personajelor verosimilitate în planul acțiunii dramatice. Ca și în piesele ulterioare „Sunt pe strada noastră”, „Al patrulea anotimp” etc. în care autorul rămîne consecvent unui anumit mod de a înțelege angajarea în dialogul cu ideologia burgheză, Horia Lovinescu realizează în „Citadela sfărîmată” o investigație în universul microrelațiilor interumane. Dramaturgul radioradiograf, pe lângă structuri și procese de natură macrosocială transpuse în scene de stradă și în manifestări populare frecvente în acea perioadă, biografii și traiectorii existențiale ale unor personaje situate pe poziții politico-ideologice ireconciliabile. Conflictelor psihologice sînt conduse cu abilitate de autor, dialectica lor convergîndu-se în dialoguri și replici care surprind și astăzi prin modul în care reușesc să redea profunzimea sentimentelor și a stărilor de spirit ale epocii. Pentru Horia Lovinescu dreptul de investigație, instaurat în relațiile de familie din vechea ordine nu poate fi evitat decât printr-o transformare radicală a relațiilor din familia

Albastru zăre a morții

Teatru

Teatru

Teatru

Teatru

VOCAȚIA FRESCEI ROMANEȘTI

alince al unei opere impresionante, Eugen Barbu scrie o lucrare de mare putere, care întinde la noi o privire asupra literaturii noastre din secolul al XX-lea, scriind și de vremea lui mai mult un constructor. Spărit reușește prin lucrările sale să abordeze problemele estetice, literare, artistice, psihologice, politice, Eugen Barbu trăiește în virtutea genului de edificare. El în edifică o operă literară, în același timp descoperind o personalitate tulburată de o viață literară și artistică de excepție și înțelegând de la început construcția durabilă. Creația artistică nu este o simplă activitate, ci o activitate care are o semnificație socială, o semnificație care este, de fapt, o activitate artistică.

Și în „Columna”, este înțeles că Eugen Barbu în sensul decăderii pe care largă a unei instituții culturale românești. Pe aște de pagini se deschide un univers fabulos al societății românești ultimele vremuri, în care eroismul și demnitatea sunt în pericol, demnitatea și integritatea nu sînt structuri. O demnitate epocă de asemenea proporții o poate realiza numai un scriitor animal de o puternică vocație a constructorului. Geopă, Incognito, Soseaua Nordului, Fațecă lumii sint, deși, romane din anii 1944, dar sînt în mod deosebit de actuale în zilele noastre. Scriitorul care a lăsat, prin Geopă, atât de puternic strălucite unei opere închinate de demnitate, încă rămînând a rămas pînă de față și acum de război, spre o nouă literatură, a scris apoi Incognito, dar mai ales prin Soseaua Nordului cum se poate ajunge la o operă literară valoroasă, pornind din condi-

Alexandru Roșu

TRIUMFUL MEMORIEI

Confesiunea este, odată cu „Vintul din fața soarelui” (1980), de Mircea Filip, mai evidentă decît în anteriorul roman „Danșul focului” (1978). Prin temă și mesaje amintim cea dintîi producție a romanțului, achr „Amar” (1983). Cu toate acestea, unele dezvoltări și schimbări în direcție conștientă există ca și o individualizare, în afară de orice discape, a perspectivei narative ce valorifică unele concluzii din esența teoretică „Turnul de echilibru”. Prozașorul înfățișează o lume ce unifică substanțial unele episoade contemporane cu acelea din „Soseaua Nordului” și „Fațecă lumii”. Eugen Barbu ține să se înțeleagă prin această a legătură mai strînsă, afară numai de existența lui-o viziune epocă. Nu altfel se explică asemănarea procedurilor confesive de aici cu ulteriorul „Interval” al lui Al. Ivascu, înțeles totuși prin obiectivul și deși impresionant prin conștientizarea unei analize ce se exercită cu un caracter automatism. Și alte discații sînt posibile și nu-i exagerat să se observe că „Vintul din fața soarelui” schitează a altfel de perspectivă asupra literaturii de război decît aceea anterioară, corespunzînd prin totuși precursore, unei altă roman ce este contemporană — „Tre zile în iad”, de Leonida Pîlmășeană (1976), cea dintîi imagine dramatică asupra a ceea ce se va numi „obsedant decenț”. Astfel de precizări au, de buna seamă, însemnătate în

un moment ce adevărată evoluție a formulelor epice ne scapă cîteodată din vedere.

„Vintul din fața soarelui” este un roman original ce evocă prin intermediul confesiunii unei femei fără nume, evenimentele ce pornesc din August 1944 spre a ajunge către sfîrșitul războiului și de al doilea război mondial, se învîrtă ce se sfîrșim de fapt: în procesul de introspecție de unele aceste rememorări decurg. Mai mult decît o confesiune, aceste evocări sînt: exarșism, a baruntă asupra durerii ce se dezvoltă prin povestire. Romanul evoluează în două planuri, între care fundamentul rămîne acela al memoriei. Sîntem în zilele noastre în clime calde, a căror semnătate nu-i integral trăită din motive de natură traumatică rîni sufletesti prilejuite de război, ce încă nu s-au cicatrizat. Imaginile însăși a confesiunii este vie romancieră atîrînd că a lăsat unele îndrumări de la Canal Petrescu, cel din urmă, înțeles de dragoste, înția noaptea de război; evocările urmează un sus pentru autenticitate ce îngâmbe frecvența detaliilor macabre și o intruziune remarcabilă dez-eroizare care aduce evenimentul din cadrul mitului istoriografic în acelea ale adevăratului vișit. Viziunea realistă cutigă, pe amănunțit, în chip indiscutabil romanul avînd a mișcare dramatică impresionantă, pe măsura faptelor ce se învîrtă. Războiul, cu urmiările lui de natură economică și socială, convulsivitate politică ale vremii imediat postbelice, sece, inflația, stabilizarea monedei sînt mari evenimentele ce pun sub semnul întrebării o societate veche și o face posibilă ne cea nouă. Presa psihologică a rememorărilor ocazională tabloură apocaliptice de lume în schimbare, romanul însuși pîrînd a fi o impresiune adevărată a conștiinței umane cu apocalipsul. Conștiințele rînuite de fluctuațiile istoriei, o umanitate purtînd trații adînc, mărunta omului este de a se defini în vremuri tulburi — acestea impun o altă înțelegere literară a evenimentelor unei confesiunii ce atentează la esența însăși a umanului și o face să se degradeze. Aceste idei rezultă din incușie episoadele sale construite cu pregnanță realistă, romancieră fiind, de fapt, un povestitor capabil a înălța scenele scurte și schitate într-un chin alert, cu o ingeniozitate cinematografică laborioasă. Planurile istorice diferite se evidențiază și din punct de vedere stilistic, diferențele între registrul apocaliptic și acela senin de umanitate aşezată în mătă, apărînd ori de cîte ori este nevoie. Timpul arșitului, calm, aproape clasic dacă nu ar fi înclinăția prozașorului către notația somptuos metaforică, se trădează printr-o anumită delicatețe a gândului și prin finețea observațiilor patetice și tandre. Vremea convulsivităților istoriei a trecut, omul își este restituit în deplina lui tinută morală.

Artur Silvestri

burgheză. Lipsa oricărui ideal de viață, dublată de o eliberare în sfera activității productive și intelectuale se traduce într-un comportament contradictoriu, care care desprinde un anumit mod de a fi și de a trăi al familiei burgheze, afliată într-o fază crepusculară. La o analiză atentă desprindem, dincolo de drama angajării personajelor de o parte și de alta a baricadelor revoluției, manifestarea unor conflicte între ideile personajelor. Bunica reprezentă, din acest punct de vedere, concretizarea a stăruinței angajante a dramaturgului pe pozițiile ideologice ale clasei muncitoare. Familia Dragomirescu (afliată în derivă — cu tipologia de caracter specific burghez — de periferie, Marie-Jeanne, Adela, Costică) intră în situații tragice care a urmări a unei conduite, alienante prin însăși natura și specificul unei clase sociale care nu-si mai poate afla locul într-o societate bazată pe valori civico-gorale autentice. În piesă există și un personaj, Petru, pentru care autorul manifestă „compasiune” și pe care se străduiește să-l „înțeleagă” specific în fața efortului de adaptare la noile structuri sociale-politice. În final, sinuciderea lui Matei nu poate fi înțeleasă decît ca o sugestivă aluzie la dispariția unui idealism cultivat de ideologia burgheză. De fapt, este drama compromiterii unui anumit mod de a gândi în condițiile în care revoluția a spulberat iluzii, mentalități, deschizînd perspective afirmării noilor forțe sociale. Prin „Citadela sfărîmată”, Horia Lovinescu a făcut dovada unei atențe și laborioase creații dramaturgice, cu implicății asupra evoluției întregii sale creații. De altfel, atât în dramele sale istorice, „Petru Rores” sau „Leclitoul”, cît mai ales în piesele care abordează problemele creației („Moartea unui artist”) sau ale condiției umane în genere („Jocul vieții și al morții în desertul de cenușă”), Horia Lovinescu rămîne același spirit introspectiv incitînd și provocînd la dialog spectatorul contemporan.

Mircea Cristea

Dramaturgia „construcției umane”

Piesa lui Titus Popovici, dedicată scriitorului de „construcție umană”, este o dramaturgie adevărată, dar — în egală măsură — hărăzită, se poate distinge în ea și în înțelegerea profundă a teatrului actual, a aște a conștiinței modificare de ton și manieră, ce a înlocuit, ulterior, noi înșeași, în genere echilibrată și ferice, înveștă care a produs, spre mijlocul deceniului șaptes, revizuirea de larg răsunet european a scrii acțiunii românești.

Fără a fi atît de patina aștei care se trecut, Pasăgălia (autorul a înromancat titlul unei piese montate de Bacă, lape tragică, pe care l-a servite istoria arșitului pe nu pătrunde roșii vînturilor și nu înțeleg înțelegerea transformării revoluționare, — a rămas, pe măsura, în măsura de valori și de dramaturgie nouă, amănunțit, și va alți mai semnificativ și cu pînă era opera unui dramaturg în dramaturgie.

În esență, înțelegerea existențială pe care o trăiește personajele principale: Profesorul de muzică, Alina (fosta lui) și mîșcătul Andrei Iștevan și peșteră, amînd doi sînt reprezentativi, deși înțeleg, în măsura ce se găsește în discurs, înțelegerea de pe scena literară pentru înțelegerea, în vreme ce alții, pe alții, revizuirea deciziilor o nouă scriere, în care Profesorul se conștientizează „dramaturg”, drama arșitului însăși și înțelegerea, care se schimbă înțelegerea și peșteră din scene, amînd doi realizarea acestuia și înțelegerea. Amănunțit, deși revizuirea conștiinței și materialul de mediu conștient și deși înțeleg, pe Andrei spre un dezinteres dramaturg. Cel care se amănă cî s-ar putea stabili a conștiința înțelegerea, elevată, și deșapă, revizuirea

și scopurilor politice (vezi dialogurile dintre Andrei și locotenentul Knapp), înțeleg abia țărzu după ce (din ordinea acestuia) Cavalierul „Cruții de Fier” și Legionarul își sfîrșim degețea ca să nu mai poată cînta, că izolarea nu are acele nișuri o revizuire și că revizuirea înțelegerea marea eroare a multor intelectuali de valoare din trecut. Personajul care a înțeles încă demult că lumea veche trebuie răsturnată din temelii, pentru a face loc celei noi, care bătea în usă, este Mihail, fiul unui mecanic de locomotivă acuzat pentru sabotarea mașinii de război germane. Trădător de 25 de ani, abia scăpat din cîrcăra închisorii politice, este — din prima căpă — prezent în Ecia înția a frontului patrioț, bătălie-se cu arma în mînă, cu eroic și feroc, pentru eliberarea patriei. Este unul dintre chipurile de eroi revoluționari remarcabili peșteră: însă nu după schemele naște ale înțelegătorilor care dramaturgii. Este eroii pentru care, din „arti negri”, de teroare și corectune, mijloc șorile. Revoluționarismului său constantism mai va rezista Ada care, în înția, îl va urma pe frontul antihitlerist.

Piesa a avut răsunet în epocă și rădăți după scrierea (Teatru, 1980), acumîrate scena de prestigiu din Capitală și din țară s-au grăbit s-o valorifice în spectacole, unele, de neuitat (Teatru Municipal, regia și decorurile Liviu Ciulei).

Faptul că Pasăgălia se prezintă azi încă plină de prospețime și interes, capabilă de a ține scena sau ecranul (măre și mic), e o dovadă a valorii și certă: atât ca scriitură dramatică, net detasată artistic, dar și ca mesaj generos pentru posteritate.

Mircea Filip

Henri Cotariu / „Șantier”

SOLEMNITATEA OMAGIULUI

Solemnitatea poetică practică de Ilie Purcaru în volumul „Marchul de August” (1980) poartă și importanta conotații politice, poetul omagînd astfel, la data apariției cărții, împlinirea a treizeci și cinci de ani de la actul revoluționar de la 23 August 1944, așa cum se menționează într-una din frumusele ode cuprinse în această culegere: „Deci sint nevoia de-această floare-a mea / pe care-o țin în mîni ca pe-o zăpadă rară / înțiorare-cîntec / cuminte-văpăie / acestui dimineț ce-si pune-n cap o țară / eu am venit cu floarea-aceasta din cîmpie / și din samîntele ape și din verzei de mîini / cu floarea mea o clipă — în ampla defilare / a zilei zic: repaus! ca să-v-ating pe frunți”. Vitalitatea poeziei exprimă amploarea evenimentului, caracterul lui istoric, grandioarea care stăpînește memoria: „Dimineță-repaos! / esalon viu — stai / în ora eglie / sculptată-n scampo email / avalanșă cobrăță / sub noari — pe loc! / gurile toale / repaus de foc / armele — piramide-n zenit / pe carpați / în ora sculptată / stați! ascultați! / schelele — ax perpendicular pe cer / sub roșul zorilor / visul — echer! jos cataramele! / un răzaz regu — pării! / penite să țară / în apumele mării / înfideți bară / sub mîinii-memini / lîngă mările calde: ani XXXV”. Verșificarea sacadată, în care se observă o influență a grandiloquenței militante a lui Maiakovski, din poemul celor 156 de milioane, dă seamă de profunzimea emolie a poeziei care evocă o moment de răscruce al istoriei românești contemporane. Vesnic prezent în memoria scriitorului, după cum este prezent în conștiința publică a poporului, actul revoluționar din August 1944 este interpretat ca o „bornă”, ca un punct important de reper pe o posibilă hartă sufletească a spiritului civic. Poezia însăși traduce stratură adîncă ale sentimentului civic contemporan, evocarea și oda fiind aduse la temperatura actualității, spre deosebire de alte volume (semnate, înaintea de acesta, de Nicolae Tăutu, Teodor Balg etc. combatanți în cel de-al doilea război mondial, chiar în acele zile fierbinți și de neuitat) care accentuează în direcția reportajului literar aspecte ale evenimentului perceput, în acele momente, de autor. „Marchul de August” de Ilie Purcaru este o vastă și măreță defilare a purciorilor, cuprînzînd toate categoriile sociale, o întregă suflare a poporului care își

celebrează ziua națională: „clape de liniste / clape moi de pauze / pentru salve de tun / pentru aplauze / gata! sus! tobe! / au mugit gâlmarile? / steagurile? / esalon — drept! / comanda ascultă / sub zori — imbarcarea / pe noua țară! / selectori de uraniu / stîndardul supt! / DIRECTIA INFINIT / ORDIN DE ZI: CUCURITUL!”

Poezia capătă un caracter exemplar, densitate de pregnant prin adieziunea adîncă a autorului la o cauză colectivă, poetul însuși vorbind parcă în numele acestor colectivități și ca un exponat al lor. „Marchul de August”, volum care nu constituie un aspect izolat în creația lui Ilie Purcaru, scriitor cu recunoaște atîtitudină patriotică, este un pliditor document de conștiință civică scriitoricească.

Viorica Răduță

mircea micu

TREI POEME VETUSTE

Obsesie

Devastind merau masticenii,
spuma florilor, loznetul viu
al padurii, tu, presimțire de alb
spre odihnitorul pustiu.
Peste noapte un creședinte lunii
ca o floare pe o cădălina de val.
Se dezbracă pământul, e cerul
nepermis de calm și egal.
Tăcere! Să ascultăm cum migrează
în beția urcuiului lor,
prin curăte dălbine de munte
păstrăvii, sus, spre izvar.

Zidul dintre noi

Cind se gudură seara și marea,
de departe, de foarte departe,
imi vine vorba de spus într-o carte,
vorbe vechi amurgind în splendoare,
de departe, de foarte departe.

Mai departe, dar foarte departe,
am un orb cu vederea prea bună,
singerind de durere pe lună,
cind e luna frumosa de nebulă,
trece degele mai peste-o carte...
Numai zidul dintre noi ne desparte.

Deschide-mi cămașa uitării

Deschide-mi cămașa uitării,
lubito, să nu mă sufoc.
Mă prindă în ghiare de moarte
miezul de mentă și soc.
Și mingia-mi ochii intră în
vârlăie care mă dor.
Mi-e frică de noaptea aceasta
cu luna pindind după nor.
Apleacă-ți urechea aproape,
ascultă de bata sau nu
această mașină parșivă
ce pururi degeaba bătă.
Mă stringe un șerpe de ghiță
și iată, mă dă nemîșcări.
Lubito, încearcă-ți norecul,
deschide-mi cămașa uitării.

vasile smărăndescu

În bibliotecă

Seara aprindeam vazele
și-o aşezam la răsarit.
La miezul nopții o stîngeam...
Cele mici erau stielele.
Cea mare era luna.
În bibliotecă
inspre zidul
stîngeam luna
și stielele.
Mutam vazele la apus.
Și-o aprindeam.
Cu un paravan
reudeam lumina din ce în ce...

Noapți albe

Lipseam de-acasă
tu rămînea.
Știai după cum sunam la ușă

că am sosit.
Lipseam de-acasă
tu rămînea.
Știai după cum sunam la ușă

marian zamfira

Floarea care răsare doar prin rănilile mele

Aerul odorat lingă umărul meu
Nevăzută privește popoarele inserării
Semnă liniile prin cămea trandafirului
Înaltă catedrală doar cu mila
și cărmizile singelui meu alb și sărac

(Deportat de țară
mă și iarbă în septembrie
mingiea aceeași floară, o înaltă)

Florii care răsare doar prin rănilile mele
nu-ți veți vedea niciodată tipătul
nu-ți veți auzi numele de seară

Nu-mi priviți lacrima
veți orbi pe loc

Cit zbor poate fi într-un om

Mi-e frică de respirație
și lăina zăpezii de mine
de simțul mamei ce o pasăre moartă
și de bibliile ochilor ei mi-e frică

Mi-e frică de zăpada căzând prin stîlă
de capota aceluia
mă privește drept în ochi
și de căpotele înmăsurate ale fulgerului
mi-e frică

Mi-e frică de corcul meu din capătărie
și de nebunul orosului
singurul meu prieten de seară
mi-e frică

Cit zbor poate fi într-un om?

Vitraliu adulescincilor, singure

Prin aer clapsidă
ca se mormăie foarte serdă
Cine se o chema?
Seara și aprige sarisul de simțul mamei
În dăruia fructa foarte albastră

Vitraliu adulescincilor culari singure
după atâtea vreme imi mai dăscă că
Cind mă îndepărtasem de mine?

Oglinzile imi dedăscă iar chipul
neapăra mi vîd
cum deschid cu lacrima trandafirul
Mă puteți judeca
am umbriile curate

Vuietul lacrimelor

În fiecare noapte omd vîetul lacrimelor
mă înfășoară pe dinăuntru
doar cu simțul și jertfa
În fiecare noapte omd fluviu de vînturi
cum îngheată de mîla prin ceruri
În fiecare noapte a rugă
se înalță ca un călător pe buzele mamei
În fiecare noapte imi-ovătesc
de cuvintele mele foarte singure...

Dozveste de dragoste

corneliu irod

ce le facem pe toate, dac-o'm fi sănătoși! Am dat vitale la vîcăr, la a lu' Bălea, oile la cioban, că și copiii erau prea mărunti totu pătru, și gata treabă. Tu ce stai, mă Mitule, cu gura căscată, că-ți intra i-o muscă... Toarnă, mă, vin din oală, să bea și oamnei ăștia! Așa, și mă Costandine, și nod Bărane, și mă Mitule. Mă ajută poala și-mi iau dambliușă mea! O sea, tot neagră și cu nasturi galbeni, o pun pe mucedă (o mai încurcaserăm tot pe degeala și se învățase) și ies în sat. Este, bra? Săbie-mi lipsea să zici că-s general! Storaia și călca Frunza mea mîndră, cu oada bălana de-părtață de buci, cu urechile ciulite ca ciulinii, cu o legănare din solduri ca grul tînar gătit de vînt, de ziceai că-ai fost petiță! N-a văzut nula-sau bîci, imi cunoștea gura și ne înțelegeam din vorbă: „Hai, Frunza mea, hai, mucedă mea!” Îi puneam palma mea sus de gresbîn și ea știa că tre' să plece ca gîndul. Ciulea mai lăpăr urechile bălăne, imarcea capul și se uita la mine cu ochii băi mari și focoli, ca de muiere străină, ca să vadă de-ajă cum a-neples, necheza inel, ca-n gînd, și pornea ca din praștie! O lua pe mărnea moșiei Lămoștelilor, pe la fîntina lu' Intimă-rea și, cit și numără pin' la o sută, eram în Zălnica! Da' și io aveam grijă să nu-i lipsească ovluzul, iar zahăr — de-ar fi aflat Floarea! — cumpăram pe fiere lună cite trei-patru căpăcini numai pentru Frunza. Cînd oream la circumăla Mînu-groasă sau la Nică a lu' Trambăv, sau la Cafegiu, se edma gloata cu la vînt, io o lăsam pe Frunza îngă uluz, nîd n-o prîpionem, înceam doar frîul peste bulumac și lotram în circumăla să beau o păteș sau ce altă treabă aveam. De-as fi stai și totă noaptea, mucedă mea nu se mișca din locul ei. Trimeam un băiat să scoată o trată de ovluz (îo dădeam io, că nu mînea din mîna altuia) și o găleată de apă. Lăsam și gania atîrnată de sea, că cine avea coraj să se apropie?! Doar stii, nea Gogule, și nea Costandine, și moș Bărane, că tu, mă Mitule, esti mic de ani și nu știi, da' poate oi fi auzit de Frunza mea. Cum simtea om străin că dă să pună mîna pe ea, necheza, sălbăticiunea, căscăa hotu' și te lbeș cu dinți-n cap sau se sălta pe piciorarele dinapoi și te trînea cu copitele din față, de ziceai că-ți-a căzut în spinare mașul de băluz bulumaci! La urmă, după ce o adăpam, scoțam din geantă o șchie de zahăr. „Na, fata mea, na, mucedă mea!” Frunza am-

rosea zahărul din palmă cu nările lăscate și botul furnicat și diridit, de ziceai că-mă cupă mîna, da' nu se repezea, ci aduna cu grîia dulceața între buze ca o muiere ruginoasă. De mă luam cu băutura, la v'o oră-două îi îndoaieam o strachină cu vin. Să zic că bea o gură sau mă degrabă se făcea, da'-mi plăcea că se amîna lumea. He-he-he-he. Într-o zi, cre'că era sârbătoare, lume multă la salon la Stan Lungu, io veneam de la Zălnica. Zăbovisem la grecoala mea Dafa; vă spui io și de ea mai încolo... Se luseră, făcî și oamnei nasturati, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le dea și lor un țap. Reusea mai moșu, că stii, nea Gogule și nea Costandine, care ridică de jos, da' să nu îndoaie mîlile din coate, un butoiș de cinci vedre cu bere. Prîncora era pe berea din butoi, Tăceau și lăutarii și-și sticleau fașolea, să vadă care ridică să le de

matei gavril

Steaua de aur

Esti frumoasă ca un copac
de aur
părul cind ti-l desfat.
Ți-am dezghecat toate caretele
cu un cuțit
și ți-am îndepărtat toate ridurile
de pe dinăuntru și de pe dinăfară.
Esti mai strălucitoare și înflorită
ca o toamnă de primăvară.
Rose de fluturi
împrejurul inimii tale
cântându-ți răcoare și liniște
cu stiri muzicale.
În centrul tău doar marele centaur
însemnând intr-ai
că degetele mi-au înmugurit
și din nou s-au lăsat
de cind tî scriu la steaua cea de aur.

Grijă

Ți cubărești mina mică,
pelăci căzută de floare,
în palma mea mare,
aspră, bătoasă,
parcă-și ține în pumn
un pui de pasăre zburlitoare
dărul de lăta
într-o dimineață de sărbătoare
în pădurea cea mare
plină de viață sălbatică și de panora.
Ati de mult l-am strins
și l-am zburzuit spre cer să zboare
pînă s-o sîns.
Chiar și-acum mă mai doare.

Lăsind singurătatea să ardă

prin fereastra
în care n-o mai rămas
nici o gutuie
în întunericul crud
de afară,
pe chipul ired
al nopții
te pierzi
în zăpădită amelițoare
lăsind singurătatea
să ardă
brad, înrind
în ora albă.

În copacii spălați adesea de ploa

nu mai pot înainta
decît lopindu-mă mereu
mă zis El.
nici eu, cum se face
că s-o potrivit așa
c-o-n loc de frunze
arborii au țigle
de pe-acoperșii verzi
păsările fură
frunze
doar cîntecul le-a rămas
în copacii spălați
adesea
de ploa

Căpșuni

Fameie, ca o floare de singe,
Ți-e trupul tot mai binecuvîntat.
Sînt beat de tine
ca de un fruct care se ralujește.
Te-am redescoperit printre căpșuni,
cînd i-am prăjit pin-am ajuns la tine.
Erau verzi și înfloriți
ca zimbalul tîu alb cu dinții și mal albi.
Din gustul lor, gura ta, dulce și pigulită,
mi-a căzut din cer pe pămînt
ca o picătură mare de viață.
Am mușcat carnea ei lina
și sufletul mi s-a umplut
de toate înmiresmările pămîntului.
Mi s-au înveselit azele
și balta gurii mi s-a înnaurat de seveara.
Creșle inima mea dospind
ca aluatul intr-o covată de pine.
Te voi regăsi fericită
ca pe o vrabie ce se scaldă-n cenușă.
Cînd vei deschide ochii, mustind de flori,
eu voi minca două bucăți de căpșuni coplea
ca Liviu Rebreanu în paginile jurnalului.

Fulg de stea

Hai în brațele mele
să te cuprind,
să te apăr cu ele
și să te-aprind.
Cazi în brațele mele
fulg de stea
aburind
și lăpește-te
să te pot bea.
Voi trăi doar cu seva
din dragostea ta
cit va rămîne
această stea.

Dor acerb

Mi-e dor de tine, ca-n ziua de vară
cînd eram cerb și tu o căprioară.
Nici dragostea de mamă și de țară
ca dorul tău de-acum nu mă doboră.
Ati de tare-mi este dor de tine,
că zboară tremurile de pe sine.
Iar dacă despărțirea mai durează,
simt că și inima mi derairoză.
Mă chinuiești amintirea ta
dar intr-ai de crud de dureros
de parcă cineva mi-ar despică
să-mi scoată măduva din fiacare os.
Ati de nesecată-i lipsa ta
că simt cum sapă frumusețea-n mine
statua ta de carne care mă umplea
de dragoste de moarte și de bine.

ana delea

Seară fără gutui

fără gutui
ferestrele sînt aorbe
făcuse la
risipă de-anatimpuri
patimă arsă
lunguță din zori
cître singura seară
lipsită de noi
Adună un mîncuș de flori
și du-l pe mormintul
bărbatului tău
mi-a zis profesor latin
c-așa se face
a noi zis el
în timp ce eu căutam
dumnezeiescul pașan al
Olinei.

Amintire

poate-am să dorm
poate-am să uit

de la pieptul lui umbrit
scotele generos
floriile strivite
numindu-mă tandru
în toate felurile
numei pe nume
nu te zicea

De albastru va să viu

întind mina pe senin
după senin zilei
mă tat mi de Scarele răsare
nici că-mi pasă de-erice
mir-apune

abia în pauză
bag de seamă:
nu mă lasă, de sînt tristă
nu mă lăsa
de sligie
tot se miră că
sînt vie
lumea lor din vie
văzduhul plin de rîni
nevăzute
păsări reci le sting cu rînită
nevăzute rîni
că mi-e dor de blîndețea ta
alată nealată
nu-l un lucru iașit din
comun
nici că-i pasă cuiva
nici că seamănă-o toamnă
foată sfîșieră va
păsări tandre ating geamul
întra pur și lin
de albastru va să viu
rîni-atinse de pelin
peste chipul tău senin
era hate fără chin.

Nu doar vinul

în casa ta de busuioac
în corlela ta slîniță
adăstăra țece lei
pentru vinul decuseară

flăcăruie, candelă, inimă de bandelă

nu doar vinul
te păstra aici
printre linguri și
păsări din lemn.

Tablouri de Bogdan Săbi, din expoziția deschisă la „Căminul artei (pag. 4-8)

dan rotaru

Neputința oglinzilor

Ca anotimp e care azi în lume
cu șerg pe ochi de somn ca și de vis.
Cămăra sufletului este plină,
cum nu e fosti vreedată, de plictis.

Încise sînt și florile c-un lacăt.
Mîrșul lor nu scapă pin-la noi.
Voi duce toamno-aceasta pin-la capăt,
chiar de voi sta de veghe la noroi.

Încă o clipă, apoi încă una,
și-am să învăț și orderea de lat.
Oglinziile au învățat să doară;
să ne măsore, însă, nu mai pot...

Baladă fără martori

Cit are de-adevărată
Sînt hotarul tău de miere.
Și supus, dar și stăpîn,
știu s-o liu, de mi se cere.

Foșneau norii pe la geomuri,
mimînd ploaia ce doaream
într-un vas s-o prind, ca-n hamuri,
sau s-o decupez c-un geom.

Azi îngădui mi-e latul
ce-ndănesc cu visul, dar
sînt martori, doi o dată,
și în strictul necesar.

Așa de al meu

Învăț să descifrez singur acest munte
a cărui culoare imi scapă:
dimineața pînă și soarele
cu lumină din el se adapă.

Pînă la urmă îl voi scuti așa de al meu,
încît îl voi scoate la lățăție,
deși sînt sigur că voi ieși în pierdere,
din prea multă imaginație...

radu vaida

Pămîntul acesta

Pămîntul acesta al nostru
Ne-o înflori meru:
Ochii lui au răsărit în luceri
la căpșutul adînelor noastre.
Primește-ne, țară,
Ca sevelă-n sem
Ne-ai fegăduit stejari
Și ne-ai înmugurit minile,
Ne-ai fegăduit munți
Și ne-ai îmbrăcat pieptul în zole,
Să-ți veghem prin veac hotarele,
Orizonturile și cuprinderea imensă
A istoriei.

Sintem istorie

Ne-am plămădit în lahuri curgînd ca
izvoarele,
Prin măci urzite de stele,

Ne-am făcut singuri cîntecale
Noi, cei ce izvorim din munți,
Închinîndu-ne soarelui și pînii.
Ne-am incins cu albastrul înalt,
Cu galbenul curat,
Și roșul vegnic;
Sintem istorie, cu tot ce are istoria,
Sintem dreptate, cu tot ce are dreptatea,
Sintem lumină și ne împărtășim în lumină,
Nu cei ce sintem poporul român...

nu tot timpul și numai jumătatea a dreaptă.
Mor și mor, și cheamă, fă, popa să mă gri-
jească, și arde-mi luminările, că atîta mi-a
fost! Mă bocea Floarea prin bălătură, iar
Frunza mea, muceada mea, draga de ea, nici că
pinea covă pe limba ei! Io — mor și mor, fă-
cusem pleavă patele din pat, de cît mă lăvă-
leam. Și nu-ș' care-ți zice femeii, vezi, fă, că
asta-i făcătura și-ți moare omu' cu zile. Floa-
rea — fugi și ad-o pe baba Sita să-mi des-
cinte de năjit, ad-o pe tată Dragna să-mi stingă
făcînti! Mie să-mi încață? Da' deloc! Nici nu
muream, nici nu trăiam, mă țiram numa' cum
puteam pînă-n grajd să-l dau mucedii miacare
și apă, că-mi zicea femeia: „Ala moare de
foame și de dorul tău...” S-o fi văzut, nea Ge-
gule, și nea Costandine, și mos Bărane, și mă
Mîtule, cum se uita Frunza și mine cu ochii
plîni și cum gemea ca omul, drăgă de ea, mi
se mltuau piceretele! Da' dă domnu', că trece in-
tr-o zi pe drum un mos c-o căruță de oale și
străchini și oprește colea, lîngă vecinul Nea
Horindău. De unde-de unde, află de mine și-ți
zice Floarii că vrea să mă vază, „Uite, taică,
zice moșu' cum dău în bătaie de mine, ca și
o lîntînă în cîmp, te-ți la ea pînă să răsară soa-
rele și aștepti. Cînd oi vedea că răsare, da' bagă
de seamă, taman cînd dă prima geană, scoti iute
apă din flîntînă, te închini, lei cu dozul palmei,
da' cu dreapta, apa din găleată și arunci de
nouă ori peste partea care te doare. Cînd ar-
runcă, zici mereu: „Iute de-ataca, soare, soare,
apă de pui te-nec!” Al'te, în al mai bun caz,
rămîi într-o ureche, ascultă-nici la mine, taică,
io am petrecut multe! Da' să te-ți singur, —
zice moșu', — și cit de degrabă, că asta nu-i
făcătura, e alte aiea!” Stia moșu', de țeci
ca-i doctor, nu oia! Am zis că mă duc cum
e și mine dimineață, da' a dat o bură de
pioasă și n-a fosti chip să văz cînd răsare soa-
rele, io ceam că nu mai trece ziua aia, nici
noaptea! Da' cînd se crapa de-a treia zi și ce-
ru era, uite, ca paburul asta, încalec ca vai de
lume și mă duc pușca dincolo de Dudubearca,
mă-nchid și cum scapare soarele de după mu-
cure, scoti iute o găleată de apă și lac ce
mă-nvațat moșu'. Și fleușe, și fleușe cu apă,
și „Fugi de-nica, soare nec, cu apa de pui
te-nec!” Zoteram de-mi tînuu urechile, iar
muceada mea gecea în spațiile meu ca o șanu-
cînd am mîntuit urechea, să vezi minune! Tre-
cîtor! Hre nea Gogule, și nea Costandine, și
mos Bărane, și mă Mîtule, ouată mă trece o
naucășenia, apoi un flor, de pe ochi mi se lea-
padă ceața, ca pleava de pe șarpe, doru' de
cap se stinge încet pînă mă lasă, și atîncu văz
că peste cîmpuri se tira o mană vineasă, ca
pînă atîncu n-o vedeam de durime! Irak un
chiol și mă aruncă cu capu-n roșu, ca pînă-cu
bătă. Vine muceada mea, draga de ea, și se
pleaca peste mine, mă mproase, da pleava-
tremură, de zici că se scutură de furnici roșu,
cum făcea de cite ori mureseam a mucele
straina. Sar s-o iau de gît, s-o pup pe totu
„Ce-l, iata tati, ce-l, muceada mea?” Gata,
bătă, cu curmea de cap! Cînd vază s-o,
Frunza mea toarce ce toarce pe umărul meu,
la urmă se smulge și s-apucă să pască. O las
ce-las, să zic, ca fr'un ceas, și-ți zic: „Iată că
ne așteaptă acasă”. Da' am avut astimpat?
Mă seca dorul de greoaică — n-o văzusem de
mai bună de două luni! Fug la poartă de-a
crucii și dirigitulea al vechi, umplu geanta și
plic la Zălenco. Frunza — zici că animalu-i
prost! — se oprește drept la curcuma. Beau
un țol-două, că aroea cămășa pe mine, și ies
prin doa în grădina și de acolo la Data. Dă
greoaică mă pune cu ochii pe foc că nu-i
acasă! Un că ție, un că ție? Mă duc la cir-
cuma, văd de Frunza și iar mi fac drum prin
grădina. Tot încului! Mă, să ție al alina! Ir-
mit băiatul circumarului și „Ține, ma, un pol
și fugi în saf ată unde-i moașă, da' vezi să
cîră că io întreb de ea...” Vine băiatu și-mi
zice că-l la Băta Turcului la albit pînă. Încal-
că și zbor caie de v'o zeci kilometri, pînă la
bătă. Întreb niște femei, că nu mă mai feream
de turbat ce eram, și-mi zic că a fost și-a ple-
cat acasă. Mă întorc tot în zbor. Era un țel
de zăpăceală, cînd nu ție să mai uiauc cămășa-n
spinare, iar dinspre Pîțigău, de peste neșă
ureca ceul un nor de pioasă. Murea mea era
numai apune. Cînd am ajuns iar la circuma,
mă dădea bolovanii de-a dura și acoperu lu-
mina. Las, prostu' de mine, muceada la uica
circumii și fug la greoaică, da' pe poarta, nu
prin grădina; nu mai alegeam. Data sosise și
hăga vaturile de pînă în casă, să n-o apuce
pioasa. A rămas proasă a dat cu ochii de
mine. S-a aruncat de gîtul meu, acoloa în băt-
ătură și plugea nu știe ce pe limba ei. Tot io
m-am trezit: „Hai, Data, în casă, ca ne vede
lumea...” Și nu se pornește. Hre nea Gogule,
și nea Costandine, și mos Bărane, și mă Mîtule,
un ptop de pioasă, de cea că-neșă lîmea! Io
zic c-o cămășă pînă, da' năi nu știu, că
nu știam nici de noi... Să fi trecut f'o două
ceasuri de dulceță, cînd mi-aduc aminte de
Frunza mea. Sar din pat, gata să ies afară
numa-n izmene! Mă îmbrac ca la foc, ies în
pioasă s-o găseac pe muceada mea tot la uica,
cu capul plecat cît o lăsa friul, cu bale la pură,
cu ochii vâgăie și tremura de cea că-i luit-o
în capu' meu așa secu' am zis c-o fi luit-o
frigu'. Uite, ș-acu' am o scîrbă de nod în
cînd mi-aduc aminte... O las pe Frunza s-o duc
în grajd și cînd văz că nu bea, nu mîncîcă,
pun o cojoacă de-a circumarului pe ea și mă
întorc la greoaică. Da' spre zău, zic să pînă
să nu mă vază lumea, o las pe Data în toale,
mă îmbrac ea orbetii și mă duc să-mi iau mu-
ceda din grajd. O strig în soapță ca să mă cu-
noască. Da' Frunza mea nu-mi dă gură că mă
aude. Mă, să ție l... S-o fi furat careva?...
Scapă un chibrit și rămîn prost — muceada
mea grămădă și fără suflare! Mă arune de rî-
tă și și pbece ce apucății, de-a țeci circumar-
ul cu pușca ca la hoși! Frunza mea, muceada
mea, draga tată l... Boceam, de cre' că nici pe
mama n-am boit-o așa, să mă lerte pe unde-o
fi... Dăia zic — uite că vârs vin din pahar ca
după om — hre nea Gogule, și nea Costandine,
și mos Bărane, și mă Mîtule, că cine a
jubit mai mult și mai mult cași în satul ăsta? Io
io, hre, io, Aurică Pogășu, sau Broșcoi, cum ot
vrea să-mi ziceți! Și cît am căutat după aia,
de zicea Floarea și copii că-s nebun, o iană
mucedă să semene cu Frunza mea, că eram
supărat pin-la Dumnezeu și c-o palmă mai
sus! L-am rugat și pe Păsărică cu ceru' și cu
pămîntu' să-mi caute, am căutat și mai încoap,
cînd se țiau cași și lual calu' cu doi poli, da'
n-a fost chip! Am înțelea și eu la urmă de
tot că-s nebun, și cal ca Frunza mea, inuce-
da mea, draga de ea, nu se există pe față păm-
întului! Este, hre?

plastică

Culoare locală

Surprînzătoare apariția, atît de
tardivă, pe amzele unei săli de ex-
poziție, a unui acvarelisat atît de in-
zestrat și de bun cunoscător al tehni-
cilor de lucru în culori de apă. Ga-
briel Marion trăiește la Pleiștii în
solădușina atelierului său, în care
măgălește, caracim desprina de febra
saaloneor artistice, cu credință în
pasionea lui pentru pictură se atîă
una dintre cheile echilibrului interior
al omului. O rețetă pe care o urmează
cu consecvență și care i-a asigurat
pînă acum prosperitatea necesară pen-
tru a-și defini, în ambianța culturală
a urbei sale, o individualitate aparte.
Gen acreditat vetust de către adeptii
tendințelor răsplat novatoare ori
non-conformiste, acuarela rămîne, în
sfera artelor vizuale, domeniul spon-
sificării și al virtuozității sensibile.
Și „instantaneele” cronice ale lui
Gabriel Marton sînt o frumoasă de-
monstrație în acest sens. Calitatea
principală a acuarelelor sale rezidă
în acuitatea cu care percepe înscutul
pretextului real. La o privire sumară,
notățile sale au aerul relevanței sen-
sibile al unui amator de pterreși ven-
tibili arhitecturale. Desenează riguros,
astere culoarea cu o glîntă a donza-
ului demnă de un campion al pene-
lului și, mai are acest îndrăgostit de

unelele artei sale, un respect cuvîntos
pentru dulcea atmosferă a locu-
lii, pentru parfumul rar și poezia zi-
dilor care țin de acel unic și ferme-
cător spirit al urbei. Este, în această
concisă „monografiere” plastică, pe
care ne-o propune Gabriel Marton,
puncte ca mai adevărată și mai nepa-
tetică oglindire a personalității orășu-
lii aurului negru, în ceea ce are el
mai specific și mai durabil.
Marton reușește un cult și bine in-
dividualizat „crochiu” al urbei, atît pe
latura surprinderii, din unghiuri inedi-
tite de captare a impresiei optice, a
vestigiiului arhitectonic, cit și a im-
planturilor urbanistice mai noi, notate
cu un rafinat simț al detaliilor semni-
ficative. O expoziție îngrijită și uni-
tă stilistic, care afirmă un penel ap-
plicit și sensibil, pentru care realita-
țile peisajului se poate converti într-o
inspirată pledoarie pentru arta de a
portretiza chipul și duhal unul loc în
care vietuiesc oameni.
■ Pentru Viorea Toporas, pictura
ca profesie de sine stătătoare, este
o descoperire fizice. Și n-am putea
spune că înscutul ei artistic nu are
substanță, deși sint vâldte influențele
calofice, nu numai în felul cum înțe-
lege și-și țtize lucrările, ci și în
opțiunile tematice. Sondașă teritori-

ile etnologice (în seria de „Măști” și
compoziții de gen ilustrînd obiceiuri
nord-moldave, patetic intitulat: „Sin-
tem aici!”), ale baletului (dar nu în
sensul cunoscutei lucrări impresio-
niste), ale circului și coridel și, evi-
dent, ale peisajului și florei atînce, cu
predilecție, de culorile toamnei. Se
pare că Viorea Toporas este atrasă
mai mult de mișcarea materiei în un-
iversul real, dar își restringe această
înclinație a spiritului ei de observație
cître manifestările artificiale ale ex-
istenței. Un anume simbolism figurat
marchează creația artistului. Dar
specificul în fapt plastic, în planul
specific al picturii de sevelet, este
greaota O scenă în mișcare, cum ar fi,
de pildă, o pereche de patinatori dan-
sîntei. Un anume simbolism figurat
marchează creația artistului. Dar
specificul în fapt plastic, în planul
specific al picturii de sevelet, este
greaota O scenă în mișcare, cum ar fi,
de pildă, o pereche de patinatori dan-
sîntei. Este vorba, în cazul Viorei Toporas,
de un viciu de receptare a realului și
nu de unul de tratare ulterioară a lui.
O prea pronunțată „aură suav-rămă-
ntoasă” bîntuie prin pinzele artistice
sene, și dorul florile sale ne îndică, to-
tusi, un simț plastic sigur și o sen-
sibilitate a pletei cromatice ce-l dau
dreptul la aspirații mai înalte.

Corneliu Antim

muzică

m

Voci tinere

■ An de an, constatăm cu bucurie
aparitia pe scenele noastre a unor voci
tinere, de mare calitate, care nu între-
zic să se afirme și în concursuri inter-
naționale, cucerind lauri primelor
locuri.
Confirmare a acestei permanente îm-
bogății a corolei de tinere talente,
spectacolul cu „Bărbierul din Sevilla”
de Rossini, prezentat de studenții Con-
servatorului bucureștean pe scena
Operei Române, a prilejuit (re)intîlni-
rea cu clișva solisti de un real interes,
absolvenți ai clasei de cântec — promo-
ția 1989 — sau aflați în ultimii ani de
studii.
Trebuie spus, dintru început, că dis-
tribuirea Ruxandrei Donose în rolul
Rosinei a constituit centrul de interes
al spectacolului, atît datorită multiple-
lor sale apariții anterioare pe podiumul
de concert ce au recomandat-o printre
celele valori ale generației sale, cit
și posibilității de a sculăa rolul în va-
rianta sa originală, scrisă pentru
mezzo-soprane. Sa știe că oține me-
zzo-soprane s-au încumetat, de-a lungul
timpului, să abordeze rolul, datorită
coloraturii bogate și registrului acut pe
care le sollicită într-o acritură difi-

cilă dar spectaculoasă. Ruxandra Do-
nose a cucerit admirația publicului
prin siguranța dezinvoltă cu care a
evaluat, dovadă a unor disponibilități
vocele deosebite, dar și a unui studiu
minutios, a unei tehnici bine puse la
punct: frazarea elegantă, ușurința în
pasaj, egalitatea de registre, dicția și
expresivitatea conferită flecării sunet
au caracterizat interpretarea sa vocală,
dublată de un joc de scenă plin de
farmec și cochetă voioșie, cînturînd
personajul într-un veritabil stil rossini-
an (această stăpînire a mijloacelor
vocal-interpretative l-a permis, doar
cîteva ore mai tîrziu, abordarea unor
arți dintr-o operă de cu totul altă fa-
catură stilistică — „Carmen” de Bizet —
cîntată cu o rafinată paletă coloristică
în concertul desfășurat la Buzeni).
Dorin Mara, în ciuda unei voci mai
puțin calitative, a realizat un Figo
cuceritor prin spontaneitatea și talen-
tul actoricesc (aportunele și încercare
de regia neînsprăț), dar și prin vocal-
calitatea și acuratețea evoluției muzice-
de extremă precizie, ce nu l-a „tră-
dă” nici în momentele de dificultate
din arie (desfășurată într-o „echili-
bristică” absurd pe scările mobile

care, nu știm de ce, au fost „personale
principale” în regia spectacolului), nici
în numeroasele ansambluri desfășurate
într-o succesiune alertă, apăsătoare.
Doză frumoasă voci de bas cantabil
— Miheea Tamatic și Sever Barnea —
au încântat în rolurile Don Bartolo și
Don Basilio, creionînd personajele cu
multă atenție, în datele lor specifice,
sustinite impecabil sub aspect vocal,
fără a avea însă, în gest și replică,
acel irezistibil umor cu care l-au în-
zestrat Beaumarchais și Rossini. Sînt
însă doi interpreți de mare calitate vo-
cală, cu acut strălucitor și registru
grav generos, cu o tehnică și o muzi-
calitate care creează certitudinea unor
evoluții deosebite în viltor.
Într-un rol secundar, Berta, Miocra
Manea a reușit o adevărată creație,
evidențiindu-se datorită elegantiei sca-
nice, dar, mai ales, datorită vocii sale
ce a surprins prin limpezime și am-
plorare, prin egalitatea de registre și
frumusețea acutului, o soprana care,
cu siguranță, se va impune pe scena
lirică în roluri de anvergură.
Am urmărit, deci, un spectacol deose-
bit de omogen, plin de vervă, în care
tinerii interpreți au evoluat cu siguran-
ța unor artiști maturi, alături de Ste-
fania Lascu, solist al Operei Române,
în Almagiva (încadrîndu-se într-o
atmosferă juvenilă a spectacolului),
acompaniați de orchestra studenților
(excelență ca sonoritate!) dirijați de
Aurel Niculescu. Regia — A.I. Arbore.

Anca Floarea

POST-RESISTANȚĂ

Invizibilii pe care-i lasă la Post redacției, unii dintre corespondenții noștri ne-au rugat să le cerem, lor și tuturor celorlalți, proză „fixă”. Nu de altceva, dar ca să facă departamentul corect între cei care au talent și știu, cei ce au talent și nu știu, cei care n-au talent și știu și cei care n-au nici talent și nici nu știu. Pentru că una e să scrii tot ce-ți trece prin cap de-a valma, și alta în mod organizat, conform unor reguli pe care trebuie să le știe și să le respecte toată lumea. A cunoaște regulile prozel înseamnă, ca și în cazul regulilor de circulație, a preveni un posibil accident, care să provoace o scurătură de tensiune sau de conștiință. Victor Băduț, care a intrat în echipa noastră în fine, mai rog... definițiile povestirii, schițelor, năvelii, romanului nu le mai dăm, ele par a fi știute. Vom da numai un exemplu de construcție epică conform unei scheme pe care putem dăruie noi au învățat-o și mulți au urmat-o. Deci: I. Introducere: în anul curent, în zona culturală, la ora curată, pe eroul în doare capul din cauza despărțirii de iubita sa și se duce la farmacie să-și cumpere hapuri. 2. — Descriere: în farmacie e curat ca... într-o farmacie. Farmacistele stau blondeste, cașterea e brunetă, medicamentele sunt înșirate pe rafturi. Să părăsim roșu cardinal, mezosporan violet, hibinol oranj și... 3. — Intriga: eroul cere un hap N-avem. 4. — Punctul culminant: eroul cere otrăvă. I se dă, recomandându-i-se să o ia imediat cu un pahar de apă pe care l-a oferit centrăla de medicament prin reprezentantul său chemat de urgență la fața locului. — 5. — Deznodământ: eroul multumesc, Nu-l mai doare nimic. 6. — Morala: dintr-o farmacie nu poți pleca niciodată bolnav. 7. — Sfârșit: eroul se împacă din nou, dar cu iubita altuia. El, ce ziceți? Încercați și d-voastră să scrieți o proză în formă fixă?

Cum s-a văzut, călăuzul de circ n-a avut în totdeauna o soartă prea bună. Ba, uneori, soarta lui a fost destul de amară, asemenea soartei celui cărui nu se recunoaște defel talentul. După atâtea și atâtea ore, zile, săptămâni, luni și ani de muncă să alungi dintr-un dălmăciul călăuz de circ un best-seller de povară? Și să chini să faci cât mai frumos, să dansezi în două picioare, să saluți cu eleganță publicul, să-ți suflă nasul, să faci yoga, să bați toba, să numeri, să cânti la trompetă, să... și deodată vine un pitic de te încalecă și-ți zice „dă!” pînă cînd îți dai sufletul? Făi ce, asta-și așază de cal?

MOISE GHEBAN, Vaslui. — Lipsa de spațiu ne împiedică să reproducem scrisoarea dumneavoastră atât de incriminatorie, pe care, cu un curaj atât de impresionant, o dați anonimă cu pseudonimul de mai sus. Cum nu știm dacă „pseudonimul” nu s-a răspund la prezența de intenție pe care ni le faceți „din ceată”. Ca să nu ne limităm însă numai la scrisoarea, vă comunicăm că am primit „Amurgul dinaintea nopții”, despre care amurg dv. scrieți: „...Nu pot accepta că amurgul înseamnă o negare a zilei și al timpului, înseamnă că el este o incunecare a ei”. Sau: „Nu amurgul mă înfrigoră, doctore, nu noaptea, ci cauza lor”. Sau: „Niciunul nu-i putuse suporta pe medici. Pe medici și pe popi. Două categorii de ființe în umbra cărora moartea stă mereu la pîndă. Un fel de fructe ale aceluiași, din simbului de seminte, care puteau mereu, ca și gălbenușul în ou, într-un invizibil rece-glaciar, înșuși surful morții. Veșnicia trebuie că este o imensă stătuie de gheață în măruntălele căreia, în beznă glaciara, cosmosul se consumă, jucîndu-și lucrurile...” Fără comentarii!

CONSTANȚA VAIČAR, Craiova. — Păreră noastră este să vă adresați unei edituri, redacției, totodată romanului dvs. Holina, oricum interesant prin mediul pe care îl descrieți — un orfelinat de fete (de altfel sinteti profesionale într-un asemenea așezământ, nu?) Pe deasupra, romanul, cu am citit din el, cu unele mici interpretări, e și bine scris.

MIRCEA LIVIU OVIDIU, Cluj-Napoca. — Am citit despre unii care, ameliții de mirajul succesului și celebrității, și-au zis: „Așa să scriu și eu ceva, poate am și eu talent și nu știu”, ceea ce sînt din teama trăitorilor de țară, a celor ce caută la nesfîrșit alte și alte posibilități de a parveni, considerîndu-și „mai lătați” în vînzător ambulant de glori și călătind în dumneaovă ceea ce nu au găsit în ei: confirmarea... Aveți și nu aveți dreptate. Sinteti proză scriu pe colegii dvs. de suferință. În cele două proze, ne-a plăcut „La goană” (titlul nostru). Dacă reveniți stilistic asupra ei și o bateți la mașină, o luăm în considerare. Ce ziceți?

DINU CRISTIAN, București. — De anul nou trecut, 25.12.1988 v-am trimis câteva cerute, ca și dorința de a-mi spune părerea despre o „mică năveluie” pe care o văzusem într-o revistă de sănătate și spor în toate. Și de atunci nimic. Oare cînd mi vine și mie rîndul la un răspuns? La fel și cu poeziile scrise (?) la Post redacției, acolo, a trecut mai mult de un an și jumătate de Constantin Duca nu a apărut niciodată... Să le luăm pînă la urmă în considerare la data de azi, în indicat-o și pe e-păcat că ați uitat acest lucru. 2. Nu citim „mică năveluie”, căuții definiția năvelii în dicționariile de estetică sau rugăți-! pe Mircea Micu s-o caute el. 3. Le-am mulțumit tuturor celor care ne-au urat sănătate și spor în toate, în colone. 4. Cum vedeți, v-a venit rîndul și. Nu știm încă dacă la două săptămîni de la apariția singur cu ce începeți — cu „năveluie” sau cu „poezioara”? 6. Munca (adică scrisul) d-voastră nu e nenormală, ci voluntară. Așa că purtați-vă ea un voluntar, pentru că, în ceea ce nu privește, nu aveți nici o obligație.

NICOLAE ANDREI CRAIOVA. — Ne-a plăcut scrisoarea scrisă la vîrsta de un efort de veac de un tinăr (totuși) care își declară ocupația de scriitor. Ne-au plăcut și preferințele în ceea ce privește literatura, desigur lista ar fi putut fi mai mare. Sperăm să ne placă și povestirile, despre care vă vom da semn în curînd.

CONSTANTIN CORNELIU DIENES, Neohlu, Buzău. — Tată o mostră din „Podul”. „O scîndură absentă” motivat — în planul realului — din strul de piese ale paradoxului suspendate, însă din un gol primedios cam pe la jumătatea podului de lemn. Privind prin fereastra neastepărită simți o amăruie. Eternitatea unei singure clipă face din eroul bășii o prăvălire ipotetică în dedesubtul lucrului, răscolindu-și conștiința și ehemindul-te prin el. Claustrata nedumerire, metamorfozată în pasăre, se agită a zbor, tulburînd străfundurile ființei și tîndînd dincolo de vergelele aurului colivii; o strigă dorința și enigma necunoscutului.

Pasărea se oprește, parcă a dispărare, la țăr-mul de unde pleacă abluil: vîetețea are chinul neliniștit al inane. Fata privește mirată deschisă; n-o stia. Alege întâmplarea drept împlinire a justiției paterne: — Să nu te mai văd în fața ochilor”. Nu mai simțim nevoia altora, e suficient.

ADRIAN BICA, Făgăraș. Am transmis picul eu poezii titularului rubricii „Posta redacției”. Oricum, scrieți poezie cu rîmă, așa că aveți șanse... Mureu legat de rădăcina, / Să n-am în lume altă viață, / Deși aceea de-a fi un om / Ce vrea să semene cu un pom.

ALICE SIMA, București. — Ați intrat la teatru? Sau mai sinteti „tricotată” la domiciliu? Dacă v-a făcut să rîdeți în hohote comentariul meu la „Verisăsiu” d-voastră înseamnă că aveți umor. Așa că „Confesuni” ne-a amuzat la fel de mult. Totuși încercările amoroase din petrecerea aceea de noapte ne-au mîntîit mințile cu bunădispoziție. Mai trimiteți, ce neabla! Oameni sintem, unii avem și alții nu avem treabă, unii ne îndrăgostim, alții nu ne mai, unii mai, alții...

Ilulian Neacșu

NUME ROMĂNEȘTI Cameni și zile (IV)

după ce am văzut cum între zilele săptămîinii și numele oamenilor se pot stabili legături directe, pînă la ziua de vîineri, alungem acum la ultimele două zile care, nici ele nu sînt desigur absente din antroponimistica românească.

Vom avea în primul rînd Simbolin și Simbeteu (consemnate în DO și DNE), puse în relație cu toponimul Simboleni (la care vom adăuga Simbăta din Făgăraș și Simbolin din Gorj), absente în DNE, apoi cu Simbeteu cu numărate atestări, potrivit lui St. Pasca. Nume de persoane și nume de animale din Tara Olului, București, 1936), pornit în mod sigur de la Simbăta făgărașană, ca și Simbeteu.

Pentru Subotei și Subotea, cu o frecvență redusă, vom face desigur apel la un intermediar slav.

De la ultima zi a săptămîinii nu-l putem avea decât pe... Duminică, atestat atît de DO, cît și de DNE, care merg mai departe pînă la Duman și Dumăneiu pe seama aceluiași etimon, ceea ce, prin asociere cu sistemul de numire a animalelor, se susține într-un tot.

Christian Ionescu, în Mică enciclopedie de etimologie, explică foarte bine sursa neolatină a numelui Duminică în limba română, care nu a avut o prea mare răspundere în limba română, cu toate că — așa cum ne-o dovedesc două mărturii în procesul lui Petru Schiopu din 1784 — termenul de Duminică a intrat în uzul popular în secolul al XVIII-lea (Editura Academiei R.S. România, București, 1978, p. 178-181) — ar fi putut fi destul de ușor adaptat prin intermediul unui Duminică, cu accentul pe e. Putem totuși accepta că Duminică a sursă în apărta antroponimului Duminică în rîndul numerelor de familie.

Parc cam puțin...

Și totuși, ultima zi a săptămîinii se reflectă cu prisosință în antroponimia românească, atît ca prenume, cît și ca nume de familie.

Mal întâi, prin intermediul numelui Chiriac, cu toate derivatele sale, a cărui „aventură” de-a lungul timpurilor a fost excelent înfățișată de Christian Ionescu în MQ, nume calchiat de latinii în Dominus ce stă la baza lui duminică. Kyriaki este numele grecesc, a cărui sursă a săptămîinii și fără îndoială, și stă la baza actualului răspundere a numerelor porrite de aici.

Apoi, denumirea slavă a respectivei zile, Nedelea, a generat o sumedenie de nume de fa-

milie, după ce vreme îndelungată fuseseră și prenume: Nedelea, Nedelu, Nedu, Nedici, Nedidă, Nediolegu sînt puse de specialiști pe seama acestui etimon. Se adaugă Delea, Delea, Deleca, Deleu etc., arătînd răspunderea temei în antroponimie.

Dar nu numai de la numele zilelor, ci și de la cuvintele desemnînd anumite perioade ale zilei își vor fi luat oamenii numele.

Fus în legătură într-un fel sau altul cu zorii cineva a putut primi numele de Zorilă (care nu este, cum crede I. Jordan, în DNE, un animal fantastic din basme), ci un personaj, preluat și de Alexandri în feeria „Sinziana și Pelelea” și care nu are nevoie, cum se bănuiește în același dicționar, să fie pus în legătură cu zorul și zori și cu zorul „cel care se grăbește”, pentru că cineva care „se grăbește” este unul care „se zorește”, mai curînd „dă zor”, trimîndu-ne la un cuvînt turcesc drept etimon, ulterior lui zorii. Din Zorilă avem, pe Zorilescu și Zorileanu, eventual și prin intermediul toponimicelor.

Spre seară vine amurgul care înroșește cerul și a cărui denumire se leagă de tema murg, din subteran, pe care Gr. Brăncuș, în Vocabularul autohton al limbii române (București, 1982), nu o vede neapărat legată de albanuzul mur, murg, datorită unor diferențe semantice evincente. Cuvîntul a generat și în trecut să nume de animale și oameni pornind de la Murgăli (în feeria lui Alexandri, pus în opoziție cu Zorilă). Că numele va fi fost generat de culoarea roșcată a pîrului ori de crepuscul e greu de spus.

Cum a greu de spus și dacă Noaptea (noaptea ea) vine direct de la cuvîntul respectiv sau de la o caracteristică, de exemplu „un om întunecat”.

Pe de altă parte, s-a putut vedea din exemplele date de-a lungul ultimelor intervenții în această rubrică nu numai faptul că denumirile zilelor săptămîinii ori ale momentelor zilei pot explica o serie întinsă de puzuri prozeli, dar și că unele dintre ele verifică această prin propria sa experiență — aceste nume sînt foarte frecvente în antroponimia românească. Cum s-au motivat legăturile, prin ce stadii intermediare au trecut nu putem decât presupune, însă este evident că avem un model de formare propriu sistemului românesc.

Cezar Tabarcea

Știință și literatură

Urmare din pag. I

Interpretări filozofice care — așa cum remarcă V.E. Mașek — „deformau esența postulatelor kantiene” și concepau actul artistic „ca grădă și lipă de sens sau finalitate”. Nimeni nu și mai surmă astăzi, în scris, vorba „grădă”, așa cum așezăm interpretări, dar am constat, cu regret, că unii tineri sînt înclinați să le accepte, măcar ca simple ipoteze. Nu întotdeauna provine această atitudine dintr-o deficiență școlară. Căuza este uneori, paradoxal, tocmai apelul la autoritatea unor clasice texturi de specialitate. Cititorii aspră, de multe ori, în termenii care par să implice sugestia gratuității: „izolarea” obiectului estetice (Munsterberg), „distanțarea psihică” a artistului (Bollough), „autodetăsarea prin empatie sau prin abstracție” (Woringer), caracterul „nonfuncțional”, „nonutilitar” și „receptiv”, chiar „apținutimea la gratuitate” (Escarpit) etc. Preluata necritic, opiniile elitiste ale altor autori (Fleider, Ortega y Gasset ș.a.) așază ideea inutilității educației estetice de mare și generează un aristocratism arrogant, cu atît mai fudul, firește, cu eît valoarea celor care îl afișază este mai neglijabilă. La realitate extremă, onorabili adesea și unii democrațiști absoluți se privesc de libertatea trăirii autentice estetice, impunîndu-și o receptare exagerat analitic, pseudo-stiințifică, aprioric deformantă, provenită probabil dintr-un complex al non-specia-lității, inexistent în afara domeniului culturale.

Cititorii aspră, de multe ori, în termenii care rezultă ale criticului profesional, fără să se întrebe dacă prețul acestui demers este justificat, dacă timpul îi permite să fie și consumator și analist al operei de artă, urmînd îngrata condiție a criticului. El riscă să pierdă tocmai esențialele aspecte, vîrșind în ea nu un „ce” obiectual, ci un „cum” analitic și demersant, uitînd să revină, precum criticul viabil, la sinteza valorizatoare.

Nu la actul creației (științifice, tehnice sau artistice) ne referim, ci la produsele activităților respective și la receptarea lor. Produsul cercetării științifice fundamentale (sapientia) este un document (un text, o formulă), a cărui valoare depinde în primul rînd de adevărul și de generalitatea informației pe care o codifică, indiferent de eventuala utilizare în afara spațiului cunoscuterilor propriu-zise. Produsul creativității tehnice (imperium) este un obiect, mai mult sau mai puțin complex (roată, becul, penicilina, ordinatorul...), prin care un aspect al realității poate fi schimbat sau îmbogățit, în funcție de necesitățile și dorințele oamenilor. Valoarea acestor obiecte este economică și utilitară. În fine, produsele pe care le numim „opere de artă” sînt texte sau obiecte menite să provoace trăirea estetică (teatru, muzică, literatură, pictură), cu misterioasă combinație de informații cognitive și afective, inanalizabilă ca atare cu mijloacele științelor moderne. Desigur, clasificarea de mai sus este doar orientativă și atribuțiile caracteristice fiecărui tip de produs sînt considerate ca dominante, nu exclusive. Descoperirea unui adevăr științific poate genera sentimente foarte apropiate de satisfacția estetică. Un obiect tehnic poate fi mai mult sau mai puțin „frumos”, și acesta atribuit auxiliar îl poate spori valoarea economică. O clădire are și valoare utilitară,

Urmare din pag. I

ul grup vocal, raportul popular Angha Catrina și mulți artiști amatori ai locului.

Peter Tămas a rămas printre ultimii artiști în sala unde s-a prezentat volumul de reportaje „Lumini huedocore”. I-am văzut cum se apropie și ce cere un autograf, dar mai înainte rugîndu-ne să-i dăm posibilitatea, să se prezinte; și mai înainte Peter Tămas, în vîrsta de 25 de ani sînt mîner aici la Ghelari. Și fiul meu este mîner, lucrașă și face și licență seral. Sint burzoși ca pot să spun că sint mîner, e o muncă deosebită. Îmi place să citec, îmi place să particip la întîlniri literare, să-i cunosc pe cei care scriu, dorînd ca și scriitorii să ne cunoască pe noi, mîneri.

Lumină de vară

I-am dat minerului Peter Tămas cu plăcere autograful așteptat pe cartea „Lumini huedocore” și i-am promis că am să mă vin la Ghelești pentru a-i cunoaște și mai bine pe cei care sînt dintr-un mînerul de fier.

Am privit din nou împrejurimile și am simțit un licăr de răcoră. Frunza se clătina ușor, semn că adia un vîntuleț ușor. Muntii Polanei Ruscă erau la fel de semeți, își înălțau frunțile spre cer. Locuri frumoase, locuri ce păstrează comori peste timp, comori care sînt ale noastre, ale celor care trăim pe acest pămînt de libertate și de vînt. Lumina de vară, Lumina de august ne cucerește privirile, ne le încarcă de fapte și de bucurii. De frumuseți nestinse, de adevăruri ce dau viață poeziei noastre.

rafael alberti

memorii

voi fi terminat la Buenos Aires, cu titlul pînă la urmă lînat garesă și apăsă.

Cînd am sosit la Paris, starea mea spirituală era precară, chiar desperată. Sîrșitul războiului nostru, cu insursecția, la Madrid, a colonelului Segismundo Casado, mă confundase într-o deprimare totală, așa deprimare care pușese stăpînire pe noi existenți spanioli, aruncîndu-ne în cea mai groznică nesigurată.

În Franța nu scrisesem încă nici o poezie. Așa cum am spus, la Paris am început să-l traduc pe Racine. Însă într-una din nopțile acelea, cea mai solitară, la studiul meu de la radioul parizian, posedat da nu știu ce impulsion, am început să încep să scriu un cîntec, al cărui început era: S-a înșelat porumbița. / Se înșela. / În loc de a porni spre nord porni spre sud. / Crezu că grîul este apă. / Se înșela. Cînd am ajuns la final am rămas surprins: (Ea adormise pe mal. / Tu, pe virful unui ram.)

Ku nu puteam înțelege cum, confundat în starea aceea de nesigurată în care mă aflam, îmi putea ușei un cîntec ca acela. I-am citit, l-am recitat, negăsindu-și nici cea mai neînsemnată amprentă a stării care mă cuprinsese. Apariția ei era un mister. Lîndu-și zborul printre cerurile și cimporile morții pe care îl tiram cu mine, așa porumbița ajunsesse pînă la mințile mele, transformînd-o cu așe de scribitură pe a foaie de hîrtie albă pe care o aveam pe masa mea.

Însă într-o seară, pe neașteptate, M. Fraisse ne chemă la biroul său, pe Maria Teresa și pe mine. Franta celor rușinoase și nenorocite zile trimise în Spania, ca ambasador la Franco,

pe mareșalul Pétain. La puțin timp, l se pozește propriului mareșal că radioul francez era plin de spanioli comunisti, unii foarte cunoscuți, cum eram și noi. Am fost chemați imediat la biroul bietaului nostru M. Fraisse, pe care l-am auzit șoptind, aproape printre lacrimi:

— Munca voastră de crafnici este excelentă, lubuti mi prieten, însă... ești le mareșal... Vous comprenez?

Da, domnule Fraisse — l-am răspuns. Sintem foarte mulțumit de a fi puși pe drumuri în Franța de către nobilul nostru mareșal.

Si într-o clasă a treia a unui vas francez care pornea din portul Marsilia ajungem, după vreo douăzeci de zile mai tîrziu, la Buenos Aires.

La cîțiva ani după apariția în Argentina a porumbiței printre poezia din Intre garesă și apăsă, s-a prezentat la mine acasă în strada Las Heras un tinăr compozitor din Buenos Aires, Juan Carlos Guastavino.

Îmi cerea permisiunea să pună pe note cînd poezie din cartea aceasta, printre care se afla La paloma (Porumbița). I-am spus că da, și la premiera cîntecului am asistat și eu, cu muzică de cameră, ca pîisă de concert. Puțin mai tîrziu, un cor din Santiago del Estero, cel al fraților Corillo a rețebat-o, numai pe voci, cu mare succes, preluată apoi la radio ca reper-toriu permanent.

Acea porumbiță a nopților mele de război parizian începu să-și a zborul, însă deocamdată pe acoperșurile argentine.

CUMPĂNĂ AȘCHII

Î. Simțul poetic este cel mai bine împărțit lucru din lume și simțul critic nu este de acord.

II. Transfer de importanță. Nu-i ajungi nici cu pînă la nas specialistului în opera unui scriitor modest. Expertul în opera unui mare scriitor dovede povara expertizei lui cu o voinție de Sisif, știe să dea un „bună ziua”, o creație umană l-a obținut cu tema „deserțării”.

III. În fiecare dimineață, grădinarul umbliă prin grădina și pămulește tufele de trandafir să le se urce soarta în ochi.

IV. Naivitatea, ca și și proză, este una din bolile copilăriei.

V. Incultul suferă pentru cărțile pierdute ale anticuariatului.

VI. La timpul concret al scrierii unui poem, anticul are o constiință poetică; înaintea lui: scrie un poem el are o constiință prozetică.

IX. Oricum am, că trăiește, se îndolește, cînd moare, este convîns.

X. Ledera, în octombrie, străduindu-se să coboare zidul.

George Alboiu

POEZII ȘI CENACLURI

florică dura

Totem

E totă casa-n fin deapora genelor de iarbă doar lemmul miinii e bătrîn doar casa singele și-l răbdă

ce brazde lungi culcați odată cu casa nouă brazde nouă ce vechi e singele tău totă de parcă-i diluat în roată

tu nu mai toi aceeași iarbă și nici de casa nu mai știi cîta rugînă n-o întreabă dinspre cel morți către cel viu

e totă casa-n fin deapora genelor de iarbă doar lemmul miinii e bătrîn doar casa singele și-l răbdă

creșcută-i iarbă dinspre mine tu nu coșești potecă totă ci iarbă-i singela ce-mi ține piecarea-n toamna aminată

coșește totă iarbă-n noi că-i vechi de etia veșă să vină singele-înopați ca o lumină din etioră

Cal de argint

dă-mi totă calul să mă duc să nu privescă nopțile în mine să nu mai pot de liniști să mă ure în singele secundeii care vine

e alita ploaie-n mine și tîrziu canoturile nopții străducesc să tulbur grîul din pirlu dă-mi totă calul să pomesc

și nu-l mai bate totă nu-l mai bate că rugăciuni de ceață mă cuprind că mina toai-un rug care desparte și noaptea acest-i moartă cu un zid

dă-mi totă calul să mă duc bărbat pștiu că n-oi un flu că nu mai știu în mine să mă ure dă-mi totă calul să mai viu

CENTENAR „VERONICA MICLE”

● În zilele de 3-4 august, s-au desfășurat la Tirgu Neamț manifestările jubileice de Centenar „Veronica Micle”, organizate de Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Neamț, Complexul muzeal județean Neamț și Centrul de creație și cultură „Cîntarea României” Tirgu Neamț, în colaborare cu revista „Convorbiri literare”. Constituindu-se într-o adevărată sărbătoare a poeziei, simpozionul de la Centrul de creație și cultură „Cîntarea

României” sub genericul „Veronica Micle — poezii și inspirație a geniului național”, evocările de la Intreprinderea de Volvatr și Cooperativa „Unirea”, precum și sezațnarea literară de la Casa memorială „Veronica Micle”, desfășurate în ziua de 3 august, au adunat un număr de publicuri de poezie.

În ziua de 4 august, a avut loc festivitatea de decernare a premiilor la concursul de poezie „Veronica Micle” și a pelerina la Pădurea de argint și la mormintul Veronică Micle, unde a fost prezentat un recital de versuri din lirica poeziei. Au participat la manifestări scriitorii: Daniel Dimitriu, Horia Ziliu, Nichita Danilev, Aurel Dumitrescu, Adrian Alui Gheorghe, Nicolae Sava, Gheorghe Siman, George Calcan, Radu Florescu, Emil Nicolae și Daniel Corbu. De asemenea, au participat tovarășa Elena Popa, inspector la C.J.C.E.S. Neamț, și tovarășa Maria Bidiuț, președinte al Comitetului de cultură și educație Tirgu Neamț.

Un jurlu format din scriitorii prezenți la manifestări (președinte Horia Ziliu), a acordat următoarele premii la Concursul de poezie „Veronica Micle”: editia I: Marele premiu „Veronica Micle” — Cristina Dăscăluș; premiul I — Ciprian Pănea; premiul II — Oana Fobernic; premiul reviziat „Convorbiri literare” — Radu Nicolăuș; premiul C.J.C.E.S. Neamț — Ana Cătălina Gavrilin și Ana Laura Rotaru; premiul reviziat „Convorbiri literare” — Petru Grădinar și Ionel Boariu; premiul Căntărilor „Ion Creangă” — Nicolae Roman Ciobanu; premiul ziarului „Ceahlăul” — Virgil Istoc și Maria Anegroaș; premiul special al jurlului — Ana Maria Cală.

Porumbița căpătase însă adevărată înălțime cînd la Roma, în timpul unui omagiu ce mi se aducea într-un teatru, al compozitor argentinian, Bacalov, a ascultat-o, acompaniată la chitară, de vocea unei tinere frumoase, Delis Iumini.

Bacalov a cerut permisiunea să o orchestreze, oferînd-o imediat mareșalului cîntăreț Italian Sergio Endrigo, care l-a făcut premieră cu un succes zgometos la un festival de la San Remo.

Și de atunci porumbița, înșelîndu-se mereu, a aprins toate seriele aceluiași Rio de la Plata, de unde își luă pentru totdeauna zborul său înșelat și definitiv: S-a înșelat porumbița. / Se înșela. / În loc de a porni spre nord porni spre sud. / Crezu că grîul era apă. / Se înșela. / Crezu că marea era cerul, eă noaptea dimineață. / Se înșela. / Că stielele, roată, călătura, zău înima țara casa ei. / Se înșela. / Ea adormise pe mal. / Tu, pe virful unui ram).

Acum, la paloma, de la un timp încerca, constituie motiv a tot felul de interpretări: de la cele mai alurite pînă la altele mai grele, analitice, critice, structurale, dorînd a adînci misterul înșelării sale, a înalțului său zbor amoros în căutare mereu a propriului și secret.

La înșelarea mea la Marsilia, pe ziua de 7 mai, după ce am scris și țirel de ani de cînd mă văzusem orășul, s-a împlinit că în timp ce alergam pe șoseaua spre Toulon pentru a recita unor minunati copii francezi coeziile mele și a le vorbi despre ele alături de propriile mele poezii cîntate de mereu emoționat, adîncă și populara voce a lui Parc Ișăreș, s-a întîmplat ca în mijlocul meu să apară o îndepărtată noaptea de la Radio-Franca cînd se născă Porumbița în mijlocul celor mai nestîrșite dureri ale războiului.

Așa dori aici, porumbița mea, a te repeta înțreag înaintea de a termina și părăsi Franța, călătorești născut în Paris și te-am dus cu mine de la Marsilia la mările fluviale Rio de la Plata, de unde își luă pentru totdeauna zborul său înșelat și definitiv: S-a înșelat porumbița. / Se înșela. / În loc de a porni spre nord porni spre sud. / Crezu că grîul era apă. / Se înșela. / Crezu că marea era cerul, eă noaptea dimineață. / Se înșela. / Că stielele, roată, călătura, zău înima țara casa ei. / Se înșela. / Ea adormise pe mal. / Tu, pe virful unui ram).

Acea porumbiță a nopților mele de război parizian începu să-și a zborul, însă deocamdată pe acoperșurile argentine.

În românește de Esdra Alhasid

O NOUĂ ANTOLOGIE DE POEZIE ROMÂNEASCĂ

de-a lungul anilor, literatura clasică și contemporană românească a călătorit o cunoaștere și o răsunare...

Întinsă cu poezii de creație, la Doiniță (1924-1930), Mircea Costin, Dumitru Costin, Iosif Vălcov, Ion Călugăreanu...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Întinsă în creația sa, din punct de vedere istoric, estetic și natural, România este una din cele mai interesante țări din Europa...

Din poezia indoneziană

SURACHMAN R. M.

Iarna

prin ceașă deasă, albă siluetă luna, mereu singurata luna dar mai violetă, mai suavă ca alădată...

GOENAWAU MOHAMAD

Cîntec de leagăn

dormi, copilul meu, dormi deasupra acestui fărî dormi printre ferburile de nisip...

RAMADHAN K. H.

Incendiu

Cine-și iubeste copilul Nu trebuie să vină Nici un netic de pămint

DODONG DJIWAPRADJA

Cîntec de răsărit

La pentru inima la fierburile, muntii Spală-ți fața cu roua frazărilor...

MEMBRII CUNOSCUTII FORMATI AMERICANE

„BEE ROCKS” sînt hotărîți să nu lase ca țara lor să se stingă...

MEMBRII CUNOSCUTII FORMATI AMERICANE

„BEE ROCKS” sînt hotărîți să nu lase ca țara lor să se stingă...

MEMBRII CUNOSCUTII FORMATI AMERICANE

„BEE ROCKS” sînt hotărîți să nu lase ca țara lor să se stingă...

MEMBRII CUNOSCUTII FORMATI AMERICANE

„BEE ROCKS” sînt hotărîți să nu lase ca țara lor să se stingă...

REVISTA STRĂINĂ

„OMUL CARE ADUCE PLOAIA” este unul din cele mai interesante articole...

„UNA DINTRE CĂRȚILE CARE SE CUVINTE ACCER DEGRĂBIRI” în timpul...

„CUM SE PREZINTĂ POEZIA ITALIANĂ” TOATE EXPRESIVITATE AVANGARDEȘTE...

„ACTRISA AUSTRIACĂ SENTA BERG” este cunoscută...

„ELEVII ȘCOLII ÎN CARE AVANGARDEȘTE AMERICANA CRISTINA MCALIFFE”...

„ANUL 1980 ESTE DEGRĂBIRI DE IMPORTANT PENTRU LITERATURA CUBANEZĂ...

REVISTA STRĂINĂ

„OMUL CARE ADUCE PLOAIA” este unul din cele mai interesante articole...

„UNA DINTRE CĂRȚILE CARE SE CUVINTE ACCER DEGRĂBIRI” în timpul...

„CUM SE PREZINTĂ POEZIA ITALIANĂ” TOATE EXPRESIVITATE AVANGARDEȘTE...

„ACTRISA AUSTRIACĂ SENTA BERG” este cunoscută...

„ELEVII ȘCOLII ÎN CARE AVANGARDEȘTE AMERICANA CRISTINA MCALIFFE”...

„ANUL 1980 ESTE DEGRĂBIRI DE IMPORTANT PENTRU LITERATURA CUBANEZĂ...

REVISTA STRĂINĂ

„OMUL CARE ADUCE PLOAIA” este unul din cele mai interesante articole...

„UNA DINTRE CĂRȚILE CARE SE CUVINTE ACCER DEGRĂBIRI” în timpul...

„CUM SE PREZINTĂ POEZIA ITALIANĂ” TOATE EXPRESIVITATE AVANGARDEȘTE...

„ACTRISA AUSTRIACĂ SENTA BERG” este cunoscută...

„ELEVII ȘCOLII ÎN CARE AVANGARDEȘTE AMERICANA CRISTINA MCALIFFE”...

„ANUL 1980 ESTE DEGRĂBIRI DE IMPORTANT PENTRU LITERATURA CUBANEZĂ...

Sport Septembrie seamănă cu o călătorie...

Spre domiciliu (nutritie din belșug cu flori vi-nete de soarelui, rod scorsor al secetii, înălțate patrupede...

Septembrie seamănă cu o călătorie spre domiciliu (nutritie din belșug cu flori vi-nete de soarelui, rod scorsor al secetii, înălțate patrupede...

Luceafărul Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Fruntelețu Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACTIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 89 ADMINISTRATIJA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 98

Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII